

گوران و هیمن له روژنامه‌ی کوردستان چاپی تاراندا

سامان عیزه‌دین سه‌عدوون^۱

پروفسوری یاریده‌دهر، به‌شی کوردی، زانکۆی چه‌رموو، چه‌مچه‌مال

تاریخ دریافت: ۲۴ دی ۱۳۹۸؛ تاریخ پذیرش: ۸ اسفند ۱۳۹۸؛ صص ۲۶۱-۲۸۳

کورتته

وتاری به‌رده‌ست توژیینه‌وه‌یه که له‌به‌ر روژنامه‌ی وتاره‌کانی ناو روژنامه‌ی کوردستان (۱۳۳۸-۱۳۴۲) که له‌باره‌ی هه‌ر دوو شاعیری دیاری گه‌له‌که‌مان، گوران و هیمن-هوه‌نووسراون، پیگه و روژی هونه‌ری و ئه‌ده‌بی هه‌ر دووکیان روون ده‌که‌نه‌وه. ته‌وه‌ری یه‌که‌می توژیینه‌وه که ته‌رخان کراوه بو لیکۆلینه‌وه له روژ و پیگه‌ی شاعیریته‌ی گوران له بواری نوێ کردنه‌وه‌ی شاعیری کوردی و کاریگه‌ری له‌سه‌ر شاعیرانی روژه‌ه‌لاتی کوردستان. هه‌موو ئه‌و وتارانه‌ی له‌و ژماره‌ تاییه‌ته‌ی که بو کوچی گوران ته‌رخان کرابوو، خراونه‌ته به‌ر خویندنه‌وه. لیره‌شه‌وه کومه‌لیک راستی و تیروانینی نویمان له‌باره‌ی شاعیره‌وه گه‌لاله‌ کردوو که ده‌کرێ بینه‌ بناغه‌ی زانستی بو پیگه و روژی گوران له‌ نوێ کردنه‌وه‌ی شاعیری کوردیدا. ته‌وه‌ری دووهم ته‌رخان کراوه بو خستنه‌رووی شاعر و وتاره‌کانی هیمن. هه‌ول دراوه وه‌لامی ئه‌و پرسپاره بدریته‌وه که بوچی هیمن ده‌ستکاری شاعیره‌کانی کردوو له‌پاش بلاو کردنه‌وه‌ی. له‌گه‌ل رافه‌کردنی گوژینی بروا و هه‌لوژیستی له‌بیری ناسیونالیستی کوردیه‌وه بو بیری ناسیونالیستی ئیرانی. روون کردنه‌وه‌ی ئه‌و ویستگه‌ گرنگه‌ی ژبانی هیمن، ئامانجی توژیینه‌وه‌که‌یه، که دوو شاعیری بو شا نووسیوه و بوخۆی له‌باره‌بانوه هیچی نه‌وتوو. له‌روانگه‌ی ده‌رووناسیه‌وه روومان له‌وه‌لوژیسته‌ی شاعیر کردوو که دوا‌ی دایرانی له‌جه‌ماوه‌که‌ی و بی‌ئومیدبوونی، روو له‌ روژنامه‌ی کوردستان ده‌کات و له‌ کوژايشدا کومه‌لیک ئه‌نجاممان خستۆته به‌رده‌ست.

چکیده

این مقاله پژوهشی است در مقالات روزنامه‌ی کوردستان (۱۳۳۸-۱۳۴۲) که در مورد دو شاعر برجسته‌ی کرد، گوران و هیمن، نوشته شده‌اند و جایگاه و نقش آنان را از لحاظ ادبی و هنری مشخص کرده است. بخش اول پژوهش به نقش و جایگاه شاعری گوران در حوزه‌ی نوشتن شعر کردی و تأثیر او بر شاعران شرق کوردستان پرداخته است. همچنین مقالاتی که در این روزنامه به درگذشت گوران اختصاص داده شده بود، مورد تحلیل قرار گرفته‌اند. افزون بر این، برخی حقایق و دیدگاه‌های تازه‌ای را درباره‌ی شاعر ارائه داده‌ایم که می‌تواند اساسی علمی برای نقش و جایگاه گوران در روند نوگرایی شعر کردی محسوب شوند. بخش دوم پژوهش به شعر و مقالات هیمن اختصاص یافته است. در این بخش تلاش شده است به پرسشی پاسخ داده شود که چرا هیمن شعرهایش را بعد از انتشار دستکاری کرده است. البته چگونگی تحول اعتقاد و موضع وی در تفکر ملی‌گرایی کردی به تفکر ملی‌گرایی ایرانی نیز تحلیل شده است. هدف این است که دوره‌ای مهم از زندگی هیمن روشن شود که در آن دو شعر را برای شاه نوشته است و خودش هیچ نظری در این باره نداده است. از دیدگاه روانشناسی به این موضع شاعر توجه کرده‌ایم که بعد از بریدن از مخاطبانش و ناامید شدن، به روزنامه‌ی کوردستان روی می‌آورد. در پایان نیز نتایج به دست آمده ارائه شده است.

وشه‌گه‌لی سه‌ره‌کی: گوران؛ هیمن؛ روژنامه‌ی کوردستان؛ شاعیری کوردی؛ نوپخوازی

واژگان کلیدی: گوران؛ هیمن؛ روزنامه‌ی کوردستان؛ شعر کردی؛ نوگرایی

¹ saman.ezadin@charmouniversity.org

١- پیشه‌کی

جیهانه شیعریه‌که‌ی هەر یه‌ک له‌ گۆران و هیمن ئه‌وه‌نده‌ ده‌وله‌مه‌نده‌ که‌ بوار بۆ لیکۆله‌ر ده‌ره‌خسینی هه‌میشه‌ کاری نوێ له‌ باره‌یانه‌وه‌ پیشکەش بکات. رۆژنامه‌ی کوردستان که‌ له‌ نیوان سالانی ١٣٣٨ هه‌تا ١٣٤٢ ی هه‌تاوی ده‌رچوو هه‌رهمه‌ی شیعری گۆران و هیمنی بلاو کردۆته‌وه‌ و جیی بایه‌خی رۆژنامه‌که‌ بوونه‌؛ به‌وه‌هۆیه‌شه‌وه‌ کاریگه‌رییان له‌سه‌ر ره‌وتی نوێی شیعری کوردی جی هیشتوو و لای شاعیران و خوینه‌رانی رۆژه‌لاتی کوردستان زیاتر ده‌ناسرین. گۆران که‌ له‌ سالی ١٢٨٣ له‌ هه‌له‌بجه‌ هاتۆته‌ دنیاوه‌ و شاعیریکی به‌ناوبانگی نیوه‌ی یه‌که‌می سه‌ده‌ی بیسته‌مه‌، رۆلێکی دیاری هه‌بووه‌ له‌ نوێ کردنه‌وه‌ی شیعری کوردیدا؛ ته‌نانه‌ت ناوبانگی له‌ ولاتی ناوچه‌که‌ و جیهاندا بلاو بوته‌وه‌، پینگه‌ی ئه‌و، لای ره‌خه‌گرانی بیانی، وه‌ک شاعیریکی هه‌له‌که‌وتوو، جیگایه‌کی دیاری هه‌یه‌، هه‌ر بۆیه‌ رۆژنامه‌ی کوردستان، که‌ له‌ تاران به‌ زمانی کوردی ده‌رده‌چوو، شیعره‌کانی بلاو ده‌کرده‌وه‌. له‌ دوا‌ی کۆچ کردنی، ده‌سته‌ی به‌رپه‌بردنی رۆژنامه‌که‌ له‌ سالی ١٣٤٢ ژماره‌یه‌کی تایبه‌ت به‌ کۆچی گۆران ته‌رخان ده‌که‌ن، که‌ بۆ یه‌که‌م جاره‌ له‌ باشووری کوردستان ئه‌و زانیاریانه‌مان له‌ باره‌ی گۆرانه‌وه‌ ده‌که‌وتیه‌ به‌رده‌ست، که‌ بۆخۆبانیش ده‌بنه‌ که‌ره‌سته‌ی توێژینه‌وه‌که‌. سه‌باره‌ت به‌ هیمن، ئه‌و له‌ سالی ١٣٠٠دا له‌ گوندی لاجین نزیک‌ی سابلاخ له‌دایک بووه‌ و به‌ چه‌ندین ویستگه‌ی جیاوازا تیه‌په‌ریوه‌. لێره‌دا وه‌لامی ئه‌و پرسیاره‌ ده‌ده‌ینه‌وه‌، که‌ ئاخۆ بۆچی هیمن له‌ ویستگه‌یه‌کی گرنگی ژیا‌نی ئه‌ده‌بی و رۆشنبیری خۆیدا روو له‌ جۆره‌ شیعری و وتاریک ده‌کات که‌ له‌ دوا‌ی بلاو کردنه‌وه‌ی دیوانه‌که‌یشیدا هه‌ندی له‌و شیعری و تاران‌ه‌ی فه‌رامۆش ده‌کات و له‌ هه‌یج کام له‌ دیوانه‌کانیدا نه‌ خۆی و نه‌ که‌سانی تر ئاوریان لێ نه‌داوه‌ته‌وه‌.

گرنگی توێژینه‌وه‌که‌ له‌وه‌دایه‌ بۆ یه‌که‌م جاره‌ رۆژنامه‌ی کوردستان-ی چاپی تاران که‌ له‌ سالی ١٣٣٨ هه‌تا سالی ١٣٤٢ له‌ تاران ده‌رچوو، به‌مه‌به‌ستی تیشک خستنه‌سه‌ر دوو ده‌نگی شیعری دیاری نیوه‌ی یه‌که‌می سه‌ده‌ی بیست، به‌سه‌ر بکریته‌وه‌. ئه‌م رۆژنامه‌یه‌ له‌ سه‌ره‌تاوه‌ شیعری گۆرانی بلاو کردۆته‌وه‌ و بۆ کۆچه‌که‌یشی ژماره‌یه‌کی تایبه‌تی بۆ ته‌رخان کردوو. ئه‌مه‌ش ئه‌و راستیه‌ ده‌سه‌لمینیت، که‌ گۆران کاریگه‌ری له‌سه‌ر رۆژه‌لاتی کوردستانیش هه‌بووه‌. هه‌ر بۆ یه‌که‌م جاریشه‌ خویندنه‌وه‌یه‌کی نوێ بۆ شاعیری گه‌وره‌مان هیمن له‌ نیو ئه‌و رۆژنامه‌دا ده‌که‌ین، که‌ ده‌که‌وتیه‌ قوناغیکی گرنگ و هه‌ستیاری میژووی نوێی گه‌له‌که‌مانه‌وه‌. ئه‌وه‌ی جیی بایه‌خه‌ بۆ توێژینه‌وه‌که‌، وه‌لامدانه‌وه‌ی ئه‌و پرسیاره‌یه‌ که‌ ئایا بۆچی هیمن خۆی له‌م ویستگه‌یه‌ی ژیا‌نی پاراستوو و نه‌ له‌ دیوانی یه‌که‌می و نه‌ له‌ دووباره‌ چاپ کردنه‌وه‌ی به‌رهمه‌کانیدا ئاوری له‌ شیعری و وتاره‌کانی ناو رۆژنامه‌ی کوردستان نه‌داوه‌ته‌وه‌. بیجگه‌ له‌وه‌ش، هه‌یج لیکۆله‌ریکیش بایه‌خی به‌و

لایه نه نه داوه و ئاوریان لهو شیعر و وتارانهی هیمن نه داوه تهوه که له رۆژنامهی کوردستان دا بلاو کراوه تهوه.

ئامانجی تووژینهوه که ئهوه یه که تیشک بخاته سهر قوناغیکی میژووویی گرنگی ئهدهبی و رۆشنییری گه له کهمان و دهرخستنی راستییه کان و هه لدا نه وهی لاپه ره کانی رۆژنامهی کوردستان، که ئه مهش بو خوی خزمهت به پيش خستنی رهوتی ره خنه ی ئه ده بی کوردی ده کات. له لایه کی ترهوه، خزمهت به بزاقی رۆژنامه گهری کوردی ده کات. وهک ئاشکرایه، ده زگای «بنکه ی ژین» و ئه کادیمیای کوردی، رۆلکی ئیجگار گه وره یان هه بووه له به چاپ گه یاندنی هه موو ژماره کانی کوردستان له چوار بهرگی رازاوه دا، که بو یه کهم جاره سه رجه می ژماره کانی پیکه وه ده که ویتته بهر دهستی خوینه رانی کورد و بو ئیمهش کارئاسانی بوو بو به سه رکردنه وهی لاپه ره کانی رۆژنامه که.

۲- گۆران له رۆژنامهی کوردستان-ی چاپی تاران دا

رۆژنامهی کوردستان رۆژنامه یه کی هه وته یی کوردی، سیاسی، زانیاری، ویتیه یی، کۆمه لایه تییه، خاوه نی ئیمتیازی عه بدولحه مید به دیع ئه لزه مانی، به چاودیری دهسته ی نووسه ران مه حمه د سدیق موفتی زاده، عه بدولره حمانی موفتی زاده، ئه حمه دی موفتی زاده، عابد سراجه دینی و شوکرو لالی بابان له سالی ۱۳۳۸ له لایه ن حکومه تی ئیرانه وه له تاران ده رچوووه. له ژماره ی ۱۹۵-ی سالی چواره می رۆژنامه ی کوردستان-ی چاپی تاران دا له ۲۴-ی به همه ن ۱۳۴۱ به رانه بر ۱۳-ی تشرینی دووه می سالی ۱۹۶۳، له لاپه ره ی یه که می رۆژنامه که دا به ناویشانی «کۆستیکی گه وره» هه والی مردنی گۆرانی شاعیر بلاو ده کریتته وه. ئاشکرایه که گۆران له ۱۹۶۲/۱۱/۱۸ کۆچی دوایی کردووه، به لام دوای تیپه ربوونی سی مانگ، واته له ۱۹۶۳/۲/۱۳ ئه م هه واله ده گاته رۆژنامه که.

له کوردستانی عیراقد، له ماوه ی ئه و سالانه ی رۆژنامه که ده رچوووه، جگه له گۆران نووسه ر و شاعیری تریش مردوون، وه کوو ره وانشاد ره فیق حیلمی، که چی جیی بایه خیان نه بووه؛ به لام مردنی گۆران ده بیته جیی بایه خیان. دیاره هۆکاره که، ده گه ریتته وه بو رۆل و کاریگه ری شاعیری له بواری نوپکردنه وه و داهینانی شیعر و کاریگه ری له سه ر رهوتی شیعر کوردی له رۆژه لاتی کوردستان دا. له لاپه ره ی ۱۲-ی هه مان ژماره دا به ناویشانی «زانایان نامن» وتاریکی به نرخ بلاو کراوه ته وه، که تییدا پینگه ی هونه ری گۆران له نوێ کردنه وه ی شیعر دا و شوینی ئه و له داهینانی شیعریدا بهرز نرخینراوه. له وتاره که دا، که ناوی نووسه ره که ی پتوه نییه، ئه و پرسیاره ده کریت که، «ئایا چ هۆز و گه لیککی جیهان زانایه کی وه کوو گۆرانی تیادا هه لکه وتوووه؟ به لکوو هی جیهانه، ئه بی جیهان بیره وه ری لیوه بکات» (کوردستان، ۱۳۴۲، ژ. ۱۹۵). جیی شانازییه

که گۆران به زانیه کی جیهانی تۆمار ده کات. له باره ی رۆلیهوه له نوێ کردنهوه ی شیعردا، دیدی رۆژنامه بهم شیوهیه خراوه ته روو: «مامۆستا گۆران له چوارچیوه ی یاسای هۆنراو به رزتر و بهربلاوتر ههنگاوی داناوه، له ههلبهستا چهشنیکی تازه ی بهدی هیناوه؛ که ههلبهستی نوێ ئههۆنیهوه، بۆ لاهه کانی بیررووناکی هاوزمانی، بۆ گهلی ژیر و زانی کوردستان، ئهوه ئهوه که بهسته ی دلدار پیشکەشی لاهه کانی نیشتمان پهروه ری کوردستان ئه کات و ئه لێ:

له ژیر ئاسمانی شینا
له پال لووتکه ی به فرینا
کوردستان گه رام
دۆلاو دۆل پیوام. (رۆژنامه ی کوردستان، ١٣٤٢، ژماره ١٩٥)

هه ر له هه مان ژماره ی رۆژنامه که دا ده قیکی شیعری گۆران به ناو نیشانی «بووکیکی ناکام» بلاو کراوه ته وه. شاعیری دیاری رۆژنامه که عابد سه راجه دین شیعریکی بۆ کۆچی گۆران له و ژماره یه دا بلاو کردۆته وه:

نه لێی داخه که م کوردان نامناسن
شوینه وارانم بی قه در و باسن
لامان گرانه په راو و دپرت
دپرت وه ک زپه لای خاوه ن ئایین
هۆنراوه کانت پردی زمانه
بۆ تاریکی ری تیشکی رووناکین

له دوا ی ئه وه ی کورده خاوینه کان له و کۆسته گه وره یه ئاگادار کرانه وه، ئه وانیش گه لێ وتار و هه لبهستی تایبته بۆ کۆچی گۆران په وانیه ی رۆژنامه که ده که ن. هه ر بۆیه، ژماره ی ١٩٧ تایبته ده کریت به بیره وه ری کۆچی دوا یی شاعیری نه مری کورد، مامۆستا گۆران.

له لاپه ره ی دووی رۆژنامه که دا وتاریکی گرنگ و پر بایه خ به ناو نیشانی «به سه رهات و شوینه واری مامۆستا گۆران»، نووسینی هیوا بلاو کراوه ته وه، که به پیی میتۆدیکی زانستیانه توێژینه وه که ئه نجام دراوه. به و پییه ی سوودی له شهش سه رچاوه وه رگرتووه، که له کۆتایی توێژینه وه که دا ئاماژه یان پی کراوه، جگه له وه ی پشتی به ستوو به تیروانینه کانی هه ردوو لیکۆله ر و ره خنه گر، مامۆستا یان ره فیق حیلمی و عه لادین سه جادی. نووسه ر سه ره تا به کورته په ک له باره ی ژبانی گۆران و به ره مه کانیه وه چۆته ناو باسه که وه و له پاشاندا له بهر رۆشنایی بۆچوونی هه ندیک لیکۆله ری بیانی و وته کانی شاعیر خۆیه وه، لیکدان ه وه یه کی زانستیانه ی ده رباره ی شیوه ی شاعر و هه لبهسته کانی خستۆته به رده ست. به م پییه ش، له رووی ده رخستنی پله ی

شاعیری و توانای داھینانی ھونەریی شیعیری شاعیرەو، کۆمەڵیک ئەنجامی داوھتە دەست. لەم ڕووەوە لە پێگە ی دیاری گۆران داوھ و شوینی لە نیو ئەدەبی جیھانیدا بەرز نرخاندوو. رای ئیدمۆنس کە کوردناسیکی ئینگلیزیی دەھینیتەو، کە سەرسام بوو بە شیعری گەشت لە ھەورامانە کە ی گۆران و ھەریدەگیریتە سەر زمانی ئینگلیزی و بەم شیوہیە ھەر زوو دەقە شیعیریە کانی شاعیر لە رۆژنامە و گوڤارە کانی ناوچە کە و جیھاندا بلاو دەبیتەو.

لەبەر رۆشنایی رای ا. ب. سون، نووسەر تیروانینیکی نوێ دەخاتە بەردەست کە تا ئیستا ھیچ لیکۆلەریکی کورد رایە کە لە و جۆری نەخستۆتە روو. ئەویش ئەوہیە ئەو بۆچوونە بە راست نازانیتکە گۆران لە شیعری ئینگلیزی و تورکی ئیلهامی ھەرگرتبیت و نوێ کردنەو و شیوازی شیعری لە ژێر کاریگەریی لاسایی کردنەوہی ئەو دوو ئەدەبەدا بەئەنجام گەیاندبیت؛ بەلکوو نووسەر پێی وایە ئەو بۆچوونە،

بروایە کە دروست و راستەقینە نییە، چونکە ھەلبەستە کانی گۆران بێجگە لە یە ک دووبە کیان، گشتی باسی کورد و ولاتە کە یە تی، شیوہی ھەلبەستە کانیشی لە ھیچ کوێ لاسا نە کراونە تەو، چونکە ھەر وە ک دیتمان شیعەرە کانی گۆران لە شیوہدا ھەر ئەوانەن کە سەدان سأل لە مەوپییش لە چریکە کوردییە کاندای پێک دەھینرا. ئەو زمان و شاعر و ئەدەبە کوردییە تەنیا لە بیری کوردی ئاوی دەخواردو، ھەر وە ک ئیستەش زۆر وایە و پێچوونی شیعری کوردی و شیعری ئینتی گەلانی تر کە دەیانەویت لە بەندی قەواعیدی ھەرۆزی رزگاریان بێ، نابێ ئەو بخاتە سەر ئەو گومانە کە شیعری کوردی لاساکراوہی شیعری وانە. (ھیوا، کوردستان، ۱۳۴۲، ژمارە: ۱۹۵)

نووسەر لە شوینیکی تردا دەلی: «مامۆستا گۆران باشتر لە گشت شاعیرانی تر توانی تەبیعیەتی شیعری کوردی لە ھەلبەستە کانیدا بپاریزی» (سەرچاوەی پێشوو). لە بەر رۆشنایی ئەم وتانەو چەند راستییە ک ڕوون دەکەینەو؛ یە کە میان ئەوہیە کە گۆران دەخاتە پێشەوہی شاعیرانی کوردەو لە بواری پاراستنی سروشتی شیعری کوردی، کە دیارە مەبەست لە ڕەسەنایەتی و بیری کوردییە لە گەل ئەو شیوازی کە لە بەیت و چریکە کوردییە کاندای پەپرە و کراوہ لە شیوہی داستانی «خەج و سیامەند» و «شیرین و خەسەرە». راستییە کە تریش ئەوہیە کە سروشتی شیعری کوردی ھەر لە سەرەتاوہ پابەندی یاساکانی ھەرۆزی ھەرەبی نەبوو؛ لە کاتی کە گەلانی تر پابەندی ئەو شیوہیە بوونە و دوا ی چەند قۆناغیک ئەوجا توانیویانە لە یاساکانی ھەرۆزی لابدن. بۆ سەلماندنی راستی ئەم بۆچوونە ی، نووسەر پشتی بە رای گۆرانی شاعیر و دوو لیکۆلەری بیانی بەستوو. لە بەر گرنگی بۆچوونە کان دەیان خەینە روو:

قەواعیدی ھەرۆزی، شیعری ھەرەبی و فارسیی وە ک دیل لە بەنددا دەست پێچ کردوو. کورد نەتەوہیە کە عاشقی ئەفسانە و پیاوہتی و سەر بەستییە؛ لە سەر ئەو ھەشرا زمانە کە یان ھیزیکی

تبعی هیه بو به بیان کردن. ئەو نەتەوێه هەلبەست و هۆنراوێه کی زۆری دەرخستوو، دەتوانین بڵین کە هەمیشە خاوەنی هەلبەست و گۆرانی بوو، کە بەشی زۆریان ئیجگار بەنرخن. قەواعیدی ئالۆز و شیواوی علم العروس کە شیعری فارسی و عەرەبی و تورکی بی هیز و بی نوکتە کردوو، لە کوردیدا تەئسیری نەبوو. (سەرچاوەی پیشوو)

بە پێی ئەو وتانە، شیعری عەرەبی و فارسی و تورکی پەڕەوی عەرۆزیان کردوو، بەلام گەلی کورد هەمیشە خاوەنی هەلبەست و گۆرانی بوو کە بەشی زۆریان ئیجگار بەنرخن؛ چونکە بەلایەوێه زمانی کوردی هیزکی سروشتی و خۆرسانە هیه بوو دەربڕینی مەبەست، بۆیە هەر لە زوووه نەکەوتۆتە ژێر کاریگەری زانستی عەرۆزی. بەم پێیە شاعیرانی کورد تاییەتمەندی سیمای رەسەنیتی شیوەی شیعری کوردییان پاراستوو، بی هیچ لاسایی کردنەوێه ک. هەرچەندە لە سەرەدەمی میرنیشنی بابانەکاندا پەڕەوی شیعری عەرۆزی کراو، بەلام بە دەستی گۆران لە ۱۹۳۰ بە دواو، بوو ئیجگاری کیشی عەرۆزی بەلاوێه دەنری و شاعیران دەگەڕێنەوێه سەر کیشی پەنجەیی برگەیی. نووسەر لە شوینیکی تر دا دەلی:

زمانی کوردی لە بناغەدا شاعیرانەوێه وگەلی کورد زۆرتریان شاعیرن. شیعری کوردی تەواو تەبعی، شتی دروستکراو و مەسنووعی ناتوانی جیی تیدا بکاتەو. هۆنەر دەتوانی هەر کاتی ویستی، ری و شوینیکی تازه دروست بکا. شیعری کوردی قاعیدەییکی ساپتی نییە کە شاعر دەربەستی بی. هۆنەری کورد دەیهوێ بیری خۆی دەبرێ؛ ئامانجی تەنیا ئەوێه کە ئەو بیرەیی بە باشی و روونی وەدی بینێ. هەر شیعریک، هەر گۆرانییە ک شیوە و ری و رەوشتی تاییەتی خۆی هیه. (سەرچاوەی پیشوو)

ئەم وتانە بوو شیعری نوێ دروست و راستن، بەلام هەرگیز لەگەڵ بنەماکانی شیعری کلاسیکی کوردی سەرەدەمی میرنیشنی باباندا ناگونجیت؛ چونکە شیعری قوتابخانەیی بابان بە عەرۆزی عەرەبی هۆنراوێه و ری و شوینیکی تاییەتی خۆی هیه؛ لەسەر یاسایەکی جیگیر و چەسپاو بەرپۆه چوو. سەبارەت بە داستان و لاوک و حەیرانی کوردی بەلی تا رادەیه کی دیار یاسایەکی جیگیری نییە، کە شاعر لە سەری بروت، بەلکوو زیاتر ئامانجی گەیانندی ئەو بیرەیی، کە دەیهوێت بیگەیهنیتە وەرگر. ئەم جۆرە شاعرانە بنیاتی شیعری پەخشانیان هیه و پابەندی کیش و سەروا نابن، زیاتر بایەخ بە مۆسیقا دەدن. بەلام ئەوێ جیگای سەرنجە ئەوێه بنیاتی شیعری دیالیکتی گۆران کە بە کیشی برگەیی بنیات نراون، هەمان ئەو کیشەیه کە لاوک و حەیران و گۆرانی فۆلکلۆری کوردیی پی بنیات نراو، کە جیگای بایەخی نووسەر نییە؛ لە کاتیکدا گۆرانی شاعیر خۆی باس لە بایەخی ئەم کیشە شیعرییە خۆمالیە رەسەنە کوردییە دەکات. هەر وە ک لەو وتانەیدا دەردەکەوێت کە لە پیشەکیی دیوانی بەهەشت و یادگار (۱۹۵۲) دا نووسیویتی:

شاعرێ تازه کان بە وەزنی پەنجە (هیجا) هەلبەستراون کە هەرچەند شاعر دۆستەکانی کۆن بە خۆیندەنەوێ رانەهاتوون، بەلام لەبەر ئەوێ وەزنی تاییەتی نەتەوێهیمانە لەگەڵ تاییەتمەندیی

زمانه‌که‌مان چاتر ریک ئەکه‌وی؛ به پێویستم زانی له ماوه‌ی ته‌قه‌لای ئەده‌بی خۆما رۆژبه‌رۆژ به‌ره‌و لایه‌نی به‌کاره‌ینانی ئەم وه‌زنه‌ بچم، تا له‌م چهند ساڵه‌ی دواییدا وه‌زنی عه‌رووزم به‌ ته‌واوی، وه‌ لام وایه‌ بۆ ئیجگاری به‌ره‌لا کرد. مه‌گه‌ر پێویستییه‌کی هانده‌ری تایبه‌تی رووبدا.

هه‌رچه‌نده‌ نووسه‌ر وته‌کانی گۆران-ی وه‌ک به‌لگه‌ بۆ سه‌لماندنی بۆچوونه‌کانی خۆی هه‌یناوه‌ته‌وه‌، به‌لام ئاماژه‌ به‌وه‌ ناکات که‌ گۆران خۆی کیشی بره‌گه‌یی به‌ کیشی تایبه‌تی نه‌ته‌وه‌بیمان داناوه‌، بۆیه‌ رووی لێده‌کات و له‌ عه‌رووزی عه‌ره‌بی دوور ده‌که‌وته‌وه‌. له‌ شوێنیکه‌ی تردا ده‌لی: «له‌ به‌یت و چریکه‌ی کوردیدا په‌خشان و هه‌لبه‌ست و مۆسیقا تیکه‌لن» (هه‌یوا، کوردستان، ۱۳۴۲، ژماره‌ ۱۹۵). لێره‌دا ئەو راستیه‌مان بۆ ده‌رده‌که‌وت، که‌ گۆران شیوه‌ی شیعر و هه‌لبه‌سته‌کانی له‌ فۆرمی به‌یت و لاوکی کوردی وه‌رگرتوه‌ و لاسایی بێگانه‌ی نه‌کردۆته‌وه‌. هه‌روه‌ک خۆشی له‌ نامه‌یه‌کیدا که‌ بۆ پیره‌مێردی شاعیری نووسیه‌وه‌، ده‌لی:

له‌م رۆژانه‌دا له‌ده‌می خۆرکه‌وتنا، له‌ناو مه‌نزهره‌یه‌کی جوانی به‌هه‌را، ئاخ‌ر بێچوو‌مان هاته‌ دنیا، به‌خوین، به‌ کال، به‌بالا، له‌ به‌چکه‌ی کورد، له‌ رۆله‌ی پهری ئه‌چوو ... له‌خۆشیا‌نا وه‌خته‌بوو گه‌شکه‌م پێ بگات نه‌ختیک یان گه‌لیک لاواز بوو .. مع مافی‌ه لاوازی لای من مه‌تل‌ب نه‌بوو. من ته‌لیسمی سک و زای شیعرم ئه‌ویست شیعرێ کوردیم بۆ ساغ بێته‌وه‌ ... هه‌یه‌هات! هه‌یه‌ته‌تی ئختیاریه‌، به‌ جلی بێگانه‌وه‌ نه‌بێ پهریزاده‌ نانا‌سنه‌وه‌. وتیان پۆپلانه‌ی موته‌نه‌بی و مه‌عه‌رری عه‌ره‌ب و موجوه‌هه‌راتی حافز و سه‌عدی عه‌جه‌م و متومورووی نه‌فعی و باقی تورکی پێوه‌ نییه‌ ....» (ئومید ئاشنا، ۲۰۰۲: ۹۶).

ئهمۆنس ده‌لی: «گۆران له‌ ده‌ربهرینی بیرو‌رای خۆی ئیجگار به‌توانایه‌، مه‌به‌ستی خۆی ده‌توانی‌ و ده‌ربهری‌ که‌ خوین‌ه‌ر هه‌لبه‌سته‌کانی ئه‌حساسی وه‌ی بکا که‌ له‌گه‌ل خۆی قسه‌ ده‌کا، وه‌ یان له‌ باسی دیمه‌نیک خوین‌ه‌ری هۆنراوه‌ی وی وه‌ده‌زانی‌ ئه‌و دیمه‌نه‌ به‌چاو ده‌بینی» (هه‌یوا، کوردستان، ۱۳۴۲ ژماره‌ ۱۹۵). یان ده‌لی: «له‌ باب‌ه‌ت هه‌ورامانه‌وه‌ هه‌یچ ته‌وسیفیکه‌ی من جوانتر نابێ له‌وه‌ی که‌ میرزا عه‌بدو‌لا گۆران هۆنه‌ری ئیستای کورد له‌ گه‌شتی هه‌وراماندا گوتیه‌ ...» (سه‌رچاوه‌ی پێشوو). له‌ کۆتایی لیکۆلینه‌وه‌ که‌دا نووسه‌ر چهند ئه‌نجام و سه‌رنجیک له‌باره‌ی تاقی کردنه‌وه‌ی نوێی شیعرێ گۆران ده‌خاته‌ روو: «گۆران هه‌لبه‌سته‌کانی به‌ کوردیکه‌ی په‌تی نووسیه‌وه‌، هه‌ریه‌ک له‌ وشه‌کان مه‌عنایه‌ک ده‌رده‌خه‌ن که‌ ئه‌و مانایه‌ زۆرجار به‌ چهند رسته‌یه‌ کیش به‌یان ناکرێ، قودره‌تی به‌یانی گۆران «شاری په‌نجه‌ره‌ و ده‌رگا داخستوو»، «وه‌یه‌ک گیاندار و بی‌گیان تیا نووستوو» و «سه‌ختی ژیان ئاسان که‌ر»، «رێگای هیوانیشانده‌ر» (سه‌رچاوه‌ی پێشوو).

به‌م پێیه‌ ئه‌و رایه‌ی ره‌فیع حیلمی و سه‌جادی ره‌ت‌ده‌کاته‌وه‌ که‌ پێیان وایه‌ گۆران ئیله‌هامی له‌ شیعرێ ئینگلیزی و تورکی وه‌رگرتبێت؛ هه‌لبه‌سته‌کانی گۆران بێجگه‌ له‌ یه‌ک دوو ده‌ق، ئه‌وا گشتی باسی کورد و ولاته‌که‌ی ده‌کات، لاسایی که‌سی نه‌کردۆته‌وه‌، که‌ به‌ لایه‌وه‌ شیعه‌رکانی له‌

شیوه‌دا هەر ئەوانەن کە سەدان سأل لەمەوپییش لە فۆلکلۆری کوردییەوه وەرێگرتوون، کە بیری کوردی سەرچاوه‌ی ئەو دەقانه بوون. جیگای خۆیه‌تی ئاماژە بەو راستییەش بدهین، کە ڕەخنەگرانی کورد ئەو راستییەیان سەلماندوووە کە گۆران کاریگەرایی مەوله‌ویی لەسەر بووه، بە تایبەتیش لە گەڕانه‌وه‌ی بۆ کیشی ڕه‌گه‌بیدا. (عه‌لی، ٢٠٠٥)

له‌ دوای کۆچی گۆران، رۆژنامه‌ی کوردستان زیاتر له‌ جاران بایه‌خی به‌ شیعره‌کانی داوه، به‌ ڕاده‌یه‌ک له‌ هەر ژماره‌یه‌کی تازه‌دا شیعریکی ب‌لاو ده‌کاته‌وه. له‌م ڕووه‌وه هه‌یمن ده‌لی: «گۆران له‌ کوردستانی ئێراندا خۆشه‌ویستره و شیعره‌کانیشی له‌وی ب‌لاوتره» (هاوکاری، ژماره ٢٣٤، ١٣/٩/١٩٧٤). شیعری «گۆلی خویناوی» له‌ ژماره‌ی ١٩٨ دا ب‌لاو کراوه‌ته‌وه. هەر له‌ هه‌مان ژماره‌دا به‌ بۆنه‌ی کۆچی مامۆستا گۆرانه‌وه بابه‌تیک به‌ ناونیشانی «مامۆستای نهمر» له‌ نووسینی کاردۆ ب‌لاو ده‌بیته‌وه. نووسه‌ر ڕه‌خنه له‌ گه‌له‌که‌ی ده‌گرێ که ڕیز له‌ نووسه‌ر و شاعیران و ناوداره‌کانی خۆی ناگرێت. ئاماژە بەو راستییە ده‌کات، کە گۆران وه‌ستایه‌کی لێهاتووی کارامه‌یه له‌ به‌کاره‌ینانی وشه‌ی کوردی له‌ بنیات‌نانی ده‌قه‌کانیدا. له‌ کۆتایی باسه‌که‌یدا ده‌لی: «ئه‌لێن گۆران مرد، به‌لام نه‌ ئه‌و، نه‌ هاوما‌له‌کانی له‌ پیره‌می‌رد و بیکه‌س و ... نامرن، ئەوان وا له‌ دلی میلیله‌تا ئه‌ژین» (کاردۆ، کوردستان، ١٣٤٢، ژماره ١٩٨).

ئەو شیعرا‌نه‌ی که له‌ رۆژنامه‌ی کوردستان له‌ دوای کۆچی گۆرانه‌وه ب‌لاو بۆته‌وه ئەم ده‌قانه بوون: «جیلوه‌ی شانۆ»، ژماره ١٩٩؛ «هاورپم بیکه‌س»، ژماره ٢٠٠؛ «شینێ گۆران» نووسینی هه‌یمنی شاعیر؛ «نیاز»، ژماره ٢٠١؛ «بۆ گه‌وره‌یه‌کی شیعیر دۆست»، ژماره ٢٠٢؛ «شیوه‌نی گۆلا‌له»، ژماره ٢٠٣؛ «بۆ جوانی سهره‌ری»، ژماره ٢٠٤؛ «ره‌وتیکی جوان»، ژماره ٢٠٥؛ «له‌ درزی په‌چه‌وه»، ژماره ٢٠٦؛ «هه‌لبه‌ستی په‌شیمانی»، ژماره ٢٠٨؛ «لاوانه‌وه‌ی سهره‌ری»، ژماره ٢٠٩.

٣- هه‌یمن له‌ رۆژنامه‌ی کوردستان-ی چاپی تاراند

مه‌حمه‌د ره‌زا شا له‌ ١٣٢٠ وه‌ک شای ئێران تا سالی ١٣٥٨ فه‌رمانه‌رهبویه‌تی کردوو. له‌ هاوینی ١٣٣٢ شای ئێران که له‌ ژێر گوشار و هه‌لچوونی جه‌ماوه‌ریدا ناچارکرا و‌لات به‌جی به‌ی‌لی و به‌غدا بوو به‌ نیوه‌ی ڕیی. له‌ دوای ڕوو‌خانی کۆماری مه‌هاباد بۆ یه‌که‌م جار یه‌که‌م شیعری هه‌یمن له‌ شه‌قامه‌کانی شاردا به‌ سه‌ر زاری خه‌لکه‌وه به‌و ڕووداوه‌ ده‌وتریته‌وه: «ده‌برۆ ئه‌ی شاه‌ی خاین / به‌غدا نیوه‌ی ڕییه‌ت بی». شایانی ئاماژیه‌ له‌ ماوه‌ی سی رۆژدا لایه‌نگرانی شا و ژه‌نه‌را‌له‌کانی ئه‌رتەش و مه‌لا گه‌وره‌کان و ده‌ره‌به‌گه‌ ده‌سه‌لاتداره‌کان به‌ یارمه‌تی ئه‌مریکا و ئینگلیز کۆده‌تایه‌کیان سازدا و سه‌رۆک وه‌زیر دوکتۆر موسه‌دیع به‌ خۆی و هه‌موو وه‌زیر و وه‌کیل و ڕووناکبیران و مامۆستایان و لایه‌نگره‌کانیه‌وه له‌ به‌ندیخانه‌ توند کران. (رۆژنامه‌ی کوردستان،

به‌رگی یه‌که‌م، هه‌ولێر ۲۰۱۲: ۳). «شا‌گه‌رایه‌وه‌ بو‌ ئێران و کابینه‌ی تازه‌ی حکومه‌ت به‌ سه‌رۆکایه‌تی ژهنه‌رال فه‌زلو‌للا زاهیدی پیک‌هینرا. (سه‌رده‌شتی، ۲۰۰۹: ۲۲۰)

دوابه‌دوای که‌وتنی موسه‌دیق، سیستمی فه‌مانه‌وایه‌تی له‌ ئێران به‌ ئاراسته‌ی دیکتاتۆری و تاکره‌وی هه‌نگاوی ده‌نا. رۆژئاوا، به‌تایبه‌ت ئه‌مریکا، داوای ریفۆرمی له‌ شا‌ده‌کرد و ده‌وله‌تی ئێران که‌وته‌خۆ. رینگا و بان و خیابان و مه‌یدانیکی زۆر له‌ مه‌هاباد راکیشرا و هه‌موو قیرتاو کرا. له‌م حاله‌ده‌دا تاران چرای ئازادی بو‌ لاوانی کورد هه‌لکرد. هه‌ر داوای ماوه‌یه‌ک ده‌وله‌تی ئێران ده‌یه‌وێ رۆژنامه‌یه‌ک به‌ زمانی کوردی ده‌ربکا، مه‌به‌ست له‌ ده‌وله‌تیش ده‌زگای ساواکه‌. هه‌موو کاروبار به‌ ده‌ست ساواک ده‌ییت، هه‌موو بوودجه‌که‌ش خۆیان ده‌یده‌ن، ئیمه‌شیان ده‌ستنیشان کردووه‌ وه‌ک به‌رپۆه‌به‌ر و نووسه‌ر. ئامانجی ئه‌وان خزمه‌ته‌ به‌ سیاسه‌تی خۆیان، ئامانجی ئیمه‌ش خزمه‌ته‌ به‌ زمان و ئه‌ده‌بی کوردی. پیمان خۆش بوو بزانی له‌ روانگه‌ی خۆیندکارانه‌وه‌ ئه‌م کاره‌ چۆنه‌. ئه‌مانه‌ قسه‌ی هه‌ریه‌ک له‌ ئه‌حمه‌دی موفتی‌زاده و دکتۆر مه‌حمه‌دسدیق موفتی‌زاده و دکتۆر عه‌بدولپه‌رحمانی موفتی‌زاده‌یه، که‌ له‌ کۆبوونه‌وه‌یاندا به‌ به‌رپۆه‌به‌رانی خۆیندکارانی کوردیان وتوووه‌ له‌ تاران. دیاره‌ خۆیندکاران له‌ سه‌ره‌تاوه‌ رازی نابن و کاره‌که‌ش به‌ خیانه‌ت و جاشایه‌تی له‌قه‌له‌م ده‌ده‌ن. (مه‌حمه‌دسدیق موفتی‌زاده، رۆژنامه‌ی کوردستان، به‌رگی یه‌که‌م، ۲۰۱۲)

به‌لام موه‌ته‌دی باوکی سه‌لاحه‌دین چاوی به‌ خۆیندکاره‌کان ده‌که‌وی‌ت و پاش راوێژ و گفتوگۆکردن له‌گه‌لیاندا و روون کردنه‌وه‌ی دو‌خه‌که‌ و هه‌لسه‌نگاندنی و خسته‌ن‌رووی باشیه‌کانی بوونی رۆژنامه‌که‌، خۆیندکاره‌کان رازی ده‌کات. «ئیمه‌ له‌ تاران ئامۆژگاری و رینۆنییه‌کانیمان له‌ گوێ گرت و نه‌سلی له‌ ئیمه‌ش به‌ته‌مه‌نتر وه‌ک هیمن و خاله‌ ئه‌مین له‌ کوردستان که‌ هه‌ر راسپاردیه‌یان پینگه‌یشتبوو ده‌ستیان دایه‌ ناردنی شیعیر و مه‌قاله‌» (به‌رگی یه‌که‌می رۆژنامه‌ی کوردستان، ۲۰۱۲).

له‌ سالی ۱۳۳۸دا که‌ له‌ لایه‌ن حکومه‌ته‌وه‌ رۆژنامه‌ی کوردستان ده‌رچوو، پێشنیاری سه‌رنووسه‌ری ئه‌و رۆژنامه‌یه‌م قبو‌ل کرد، چونکه‌ له‌ لایه‌که‌وه‌ به‌ هه‌لیکی گه‌وره‌م زانی که‌ له‌و رینگایه‌وه‌، به‌ پێی توانی خۆم خزمه‌ت به‌ زمان و ئه‌ده‌ب و میژووی گه‌له‌ چه‌وساوه‌که‌مان بکه‌م و له‌ لایه‌کی دیکه‌شه‌وه‌، پیم وابوو ده‌رچوونی ئه‌و رۆژنامه‌یه‌ به‌ زمانی کوردی له‌ لایه‌ن ده‌وله‌تی ئێران‌ه‌وه‌، باوه‌ کوو مه‌به‌ستیکی ته‌بلیخاتیشی تیدا بووی، به‌لام پێ‌هاتنیکی به‌لگه‌دار بوو سه‌باره‌ت به‌ هه‌بوون (مه‌وجودییه‌ت)ی گه‌لی کورد [و] زمان و ئه‌ده‌ب و نیشتمانی. (مه‌حمه‌دسدیق موفتی‌زاده، رۆژنامه‌ی کوردستان، به‌رگی یه‌که‌م: ۳)

له‌باره‌ی ده‌رکردنی رۆژنامه‌ی کوردستان-ه‌وه‌، هیمنی شاعیر له‌ پێشه‌کی دیوانی تاریک و روون-ه‌که‌یدا کۆمه‌لیک زانیاری خسته‌وته‌ روو، به‌لام بێ‌ ناوه‌ینان؛ هه‌ر وه‌ک ده‌لی:

له دواى سالى ١٣٣٢ تووشى لاویکی رووناکبیر و تیکۆشهرى کورد هاتم که ئازادىخوازىکی شىلگير بوو، بروای به چارهسهرکردنى مهسه لهى نهتهوايه تى هه بوو ... له میژ بوو هاوارى ده کرد که رۆژنامه کانى سهر به حیزبى تووده رۆژنامهى چاک و به که لکن، به لام دهرمانى دهردى ئیمه ناکهن ... به لام به داخه وه گوپى نه ده درایه ... ئه و لاهه که دهسه لاتیشى زۆر بوو، بریارمان دا رۆژنامهى کوردستان چاپ بکهینه وه، به لام کۆدیتای شوومى ٢٨ى گه لاویژى ١٣٣٢ بو ماوه یه کی دوورودرئێ لیکى جوئ کردینه وه ... ئه و لاهه تیکۆشهره پاش چند سال ئاواتى منى هینایه دى و توانى رۆژنامهى کوردستان چاپ و بلاو بکاته وه. (هیمن، ١٩٧٤: ٤٠)

ئه و لاهه ی هیمن ناوی نه هینا وه، ههر ده بیته خوالیخۆشبوو ئه حمه دى موفتى زاده بیته؛ به و به لگه یه ی که سه لاهه دینی موهته دى وه ک یه کیک له و خویندکارانه ی که له تاران بووه و چاوی به دهسته ی نووسه رانی رۆژنامه که که وتوو، باسی ئه حمه دى موفتى زاده ده کات که رۆلیکی سهره کی گیرا وه له دهر کردن و به رپۆه بردنى رۆژنامه که دا. جگه له وهش زۆرتیرین بابته و وتاره کانى رۆژنامه که له نووسین و ئاماده کردنى ئه حمه دى موفتى زاده یه.

دواى دهرهاتنى رۆژنامهى کوردستان و بلاو بوونه وه ی به ولاتى ئیراندا، له رینگه ی که سیکی خه لکی گونده که یانه وه رۆژنامه که ده گاته دهسته ی هیمن و ئه ویش بو دهر برینی ههست و خۆشه ویستى خۆی به رانبهر دهرچوونى رۆژنامه که، نامه یه کیان بو دهنیریت. ئه وانیش له ژماره ٦ى سالى ١٣٣٨ دا به شیکى زۆرى لى بلاو ده که نه وه. له گه ل نامه که شدا سى پارچه شیعرى کۆنى خۆی به دیارى بو ناردوون که له باره یانه وه ده لى: «ئه گه ر به دلته نه وه نووسان و پیتان باش بوون، ئه وه چاپیان بکه ن و ئه گه ر باش نه بوون، لاوانه وه و ته شویقم ناوی و پیم ناخۆش نابى چاپ نه کرین، چونکه مه بهسته ی من خزمته به زمانى کوردییه نه ک خیانهت، له وه پاشیش ورده ورده بو تان ده نووسم و دهنیرم» (رۆژنامه ی کوردستان، ژماره ٦، ١٣٣٨).

له و وتانه وه، دوو راستی گرنگ به دهسته ده هینریت: یه که میان ئه وه یه هه موو شاعیریک له دواى بلاو بوونه وه ی به ره مه که ی هه زده کات دهستخۆشى لى بکریت، به لام ئه م، پینچه وانه ی شاعیرانى تر، به و پهرى ته واز وه وه چاوه روانی پاداشت و دهستخۆشى له گه له که ی ناکات. دووم راستى که له و وتانه وه به دهسته ده هینریت و رووژاندنى مه سه له یه کی گرنگه، ئه ویش مه سه له ی خیانهته، که دیاره شاعیر مه بهسته ی ئه وه یه که دواى له ناو بردنى کۆمارى مه هاباد و هاتنه کایه ی دۆخیک که به لای هیمن و زۆریک له رۆشنبیرانى سه رده مه که وه وا ده خوازیت، جۆریک له خۆگونجاندن هه بیته له گه ل حکوومه تى ئیرانیدا که به شداربن و دژنه بن، به تابه تى له پیش خستنى بزاقى رۆشنبیری و ئه ده بی کوردیدا؛ ههروه ک ئه وه ی رژییم رپگای دابوو که رۆژنامه ی کوردستان به زمانى کوردی بلاو بیته وه. هیمن پپی باش بووه که به شیعر و نامه خزمته تى زمان و ئه ده بی کوردی بکات، ئه و هه له بقۆز نه وه بو به رژه وه ندی میژوو و ئه ده بی کوردی، نه ک هه ندیک پپیان وا بووه که نووسین و به شداربوون له دهرچواندنى بلاو کراوه خزمته تى

راسته و خووی رژیمة، کاریکی خیانه تکاریبی. بویه هیمنی شاعیر وه لامیان ده داته وه، که ئەو کاره ی جگه له خزمهت کردن به زمانی کوردی، که لهو سهرده مه دا له بهردهم هه ره شه ی له ناوچووندا بووه، هیچ ئامانجیکی تری له پشته وه نییه و خیانه تیش نییه.

له سالی ۱۳۳۸ له ژماره ی ۷ی رۆژنامه که دا یه کهم شیعی هیمن به ناو نیشانی کچی مه هاباد بلاو ده بیته وه. ده قه که له سالی ۱۳۲۶ دا نووسراوه، واته سالی ک دوای رووخانی کۆماری مه هاباد. ئەم شیعه به ده ستکارییه که وه سالی ۱۳۴۳ ش له دیوانه که یدا بلاو بوته وه:

به شمشیری دوو ئەبرۆت جه رگی خه لکی له ت ده که ی دیاره
ده زانی چه ک له کار بیی، کچیش بی تۆره مه ی مادی
ئه سیری ئالقه ی زنجیری باسکی تویه دل ئه ی گۆل!
ئه بیی ئه و ئه سیره تازه ره نگه، ره نگه ئازادی
زه مانه هیمنی ئاواره ی چۆل و بیابان کرد
فه رامۆشی مه که بیچاره یه توخوا بکه یادی (شیوه ره زان، ۱۳۲۶)

وشه گه لی ئه سیر و ئازادی ره هندیکی سیاسیان هه یه، ئامازهن بو دۆخیکی نوی له ژبانی شاعیر، که خووی وه ک ئه سیریک بینیه؛ له دوای ئه وه ی که له ناو فه زایه کی حوکومرانی کوردی ئازاده وه ده که ویتته ژیر ده سته غهیره وه، ئەم چه زه ی بو ئازادی لا دروست ده بیته. له دوا دیری شیعه که دا وشه ی زه مانه ده لاله تی سهرده مه یکه که شاعیر له ئاکامه خراپه کانییه وه ئاواره بووه، تووشی نه هامة تی بوته وه، که هیمن له دووری هاوړیکانی و یاده وه ریکانی کۆماردا خووی به فه رهاد شو به اندووه، که ئه وی عاشقی ئازادی نه گه یشت به مرادی. به بلاو بوونه وه ی شیعه که ی، شاعیر ئارامی ده روونی بو ده گه رپته وه دوای ئه و دا برانه ی که وتبووه نیوان خووی و جه ماوه ره که یه وه. ئەمه یه که م ده قی شیعی هیمنه له دوای رووخانی کۆمار، که ده که ویتته بهر دیده ی خوینه رانی کورد. ناو نیشانه که ش ده لاله تی تری هه یه؛ ئامازه یه بو کۆماری مه هاباد. تۆ بلیی مه هاباد بو هیمن دلی ولات نه بی؟ به تایهت له بهر ئه وه ی، شوینی یه که م کۆماری کورده، هه ره ئه و شوینه شه که نیشتمانپهروه رییه که ی لی گووراوه.

له ژماره ۹ی سالی ۱۳۴۸ دا دووه شیعی به ناو نیشانی «فرمیسی گه ش» وه بلاو ده بیته وه. ئەم ده قه ره هندیکی ده روونی هه یه؛ له دوای رووخانی کۆماری کوردستان، له ئاکامی تیکشکانی ده روونی بی ئومید بوونه وه نووسراوه، که جوړیک له ره شبینی له بنیاتی بابه تی شیعه که دا رۆلی گیراوه. ده قه که له رۆژنامه که دا شانزه دیره و له سالی ۱۳۲۷ نووسراوه:

قەت لە دنیا دا نەبوو بێجگە لە ناخۆشی بەشم
 ئەوی خودا! چەند بێ کەس و بەدبەخت و چەند چارەپەرەشم
 سەردەمێک ئاوارە بووم و مەدەتیکیش دەر بەدەر
 نەمدی پرووی ئاسوودە گی هەر تووشی گیرە و قەرەشم
 کوشتمی و شەش خانی ئومیدی لە من گرتوووە حەریف
 مۆرە هەلداویم و بێهەوودە بە تەمای دوو شەشم
 دابی کوردی وایە کەس لاگیری لێقەوماو نییە
 بۆچی سەرکۆنەیی بکەم لێم زیزە یاری مەهەوشم

بەلام لە دیوانە کەیدا دێرێکی بۆ زیاد کردوووە کە دەلی:

شاعیریکی راست و یەکرۆوم و فیداکار و نەبەز
 کوردە موحتاجی مەحەک نیم زێری بێ غەلل و غەشم

لە ژمارەکانی ۱۲ و ۱۳ و ۱۴ دا شیعری «بانەمەر» بڵاو دەکاتەوە، هەمان دەق بە گۆرینی ناونیشانی کە بۆ «بەهاری کوردستان» و زیادکردنی حەوت کۆپلە، لە دیوانە کەیدا بڵاو دەکاتەوە. ئەم شیعەرە لە بنەرەدا لە ساڵی ۱۳۲۶ نووسراوە. پێویستە ئاماژە بەو راستییە بدەین کە هێمن زۆرجار دەستکاری دەقەکانی کردوووە. سەرچەم ئەو دەقەکانی کە لە پرۆژنامەی کوردستان دا بڵاوی کردۆتەووە، دوای تێپەربوونی چوار دە ساڵ بەسەر بڵاوکردنەووەیاندان، جاریکی تر بە دەستکارییەووە لە تاریک و روون دا بڵاویان دەکاتەوە. لەم بارەییەووە عەبدوللە حەسەن زادە دەلی: «ئەو زۆر دەسکاری شیعری دەکرد. بە باوەری من یە کەم نوسخەیی کە دایدەنا جوانتر بوو لە دواتری کە دەیگۆری» (۲۰۰۹: ۲۷۶).

لە ژمارە ۴۲ / ۹۳ ی ساڵی دووهم ۲۶ ی رێبەندانی ۲۷۵۲ کوردی، ۶ ی بەهەمی ۱۳۳۹ هەتاوی، ۲۹ ی شەعبانی ۱۳۸۰ کۆچی، ۱۵ فێرێهی ۱۹۶۱ زایینی ل. ۹، دەقیکی بە بۆنەیی لە دایکبوونی وەلیعەهەووە بە ناونیشانی «بەهاری بێ خەزان» بڵاو دەکاتەوە. ئەم شیعەرە لە هیچ کام لە دیوانەکانیدا چاپ و بڵاونەکراوەتەووە. لە ژمارەیی ۹۶ ی ساڵی ۱۹۶۱ ل. ۹ شیعیریکی بە ناونیشانی «زیبکی شاهانە» کە لە ۱۹۵۶ دا نووسراوە، بڵاو دەکاتەوە. ئەم دەقەش لە دیوانەکانیدا بڵاونەکراوەتەووە. هێمن دەلی: «ئەم ئەو شیعەرە کە بۆ زەمانیکی تاییبەتی دەگوتری بە شیعەر نازانم، بە شوکاری دەزانم. ئەم پێم وایە کە شیعەر ئەووەیە کە پاش مردنی شاعیریش زیندوو بێ» (۲۰۱۴: ۷۲۶). بەم پێیە، شیعری «زیبکی شاهانە» و «بەهاری بێ خەزان» کە بۆ زەمانیکی تاییبەتی نووسراون شیعەر نین، بەلکۆو دروشمن؛ هەرچەندە هیچ سۆزیکیی راستەقینە لە پشتی ئەو دوو دەقەووە نییە؛ هەر بۆیەش دامالراووە لە ئەندێشەیی داھینەرانە.

شاعیری داهینه‌ر ده‌بیت رچه‌شکین بیت له کردنه‌وه‌ی ریچکه و شیوازی نووی و له وتنی راستیه‌کاندا، نه‌ک په‌رده‌پۆشیان بکات و له جه‌ماوه‌ره‌که‌ی بیانشاریته‌وه؛ به‌جۆری که نه‌وه‌ی داهاتوو تووشی سه‌رلێشیوان بیت و هه‌میشه‌ وێڵ بیت به‌ دوا‌ی راستیه‌کاندا. له‌به‌ر ئه‌وه‌ی له هه‌یج شوینیکدا ئاماژه به‌ شیعی‌ «به‌هاری بی‌خه‌زان» و «زیبکی شاهانه» و وتاره‌کانی که بو‌شای ئیرانی نووسیوه نه‌کردوو، پیده‌چیت لێیان په‌شیمان بووبیته‌وه؛ چونکه‌ خو‌ی له «له‌ کو‌یوه‌ بو‌ کو‌ی؟» و له‌ چه‌ند شوینیکی تردا ئاماژه به‌وه‌ ده‌کات که ئه‌و، مرۆقه‌ و مرۆقیش هه‌له‌ ده‌کات. له‌ هه‌مان ژماره‌دا دوو شیعی‌ تر به‌ ناو‌نیشانی «دلی شاعیر» و «خونچه‌ی سیس» بلا‌و ده‌کاته‌وه.

له‌ ژماره‌ی ۹۷ی سا‌لی ۱۳۴۰، «به‌هاری لادی» بلا‌و ده‌کاته‌وه. ده‌قه‌که‌ له‌ بنه‌ره‌تدا له‌ سا‌لی ۱۳۲۲دا نووسراوه له‌ ۱۳۳۹ له‌ رۆژنامه‌ی کوردستان بلا‌و بو‌ته‌وه و دووباره له‌ سا‌لی ۱۳۵۳ له‌ دیوانه‌که‌یدا چاپ ده‌کرێته‌وه. هیمن سا‌لی ۱۳۴۰ نامه‌یه‌کی تری بو‌ رۆژنامه‌که‌ ناردوو که به‌شیک‌ی له‌ ژماره‌ ۹۷دا بلا‌و ده‌که‌نه‌وه. ئیمه‌ش به‌شیک‌ی لی‌ ده‌خه‌ینه‌ روو:

من له‌وانه‌ نیم که ده‌گه‌ل دوو قسه‌ی له‌ت و په‌تیم کرد و دوو شیعی‌ له‌نگ ولو‌پرم وت، پیم وا بی‌ که دنیا له‌ شه‌رافه‌تی منه‌وه دروست کراوه و چاوه‌روان بم گه‌له‌که‌م ده‌ستی راگری و ئه‌من به‌ سه‌ریدا برۆم، و هه‌تا مابم کاریکی نه‌کا دل‌م گه‌ردی بگری و پاش مردنیشم کو‌ته‌لم بو‌ برازیته‌وه و گومبه‌زم له‌سه‌ر گو‌ری بو‌ دروست بکا و، به‌لکو‌و ئامانجم ئه‌وه بووه ئیستعدادی خودادادی خو‌م، که‌م یا زور، له‌ ریگای خزه‌تی گه‌ل و نیشتمانه‌که‌م به‌کار به‌ینم و له‌ به‌رانبه‌ری ویجدانی خو‌مه‌وه شه‌رمه‌زار نه‌بم؛ جا خه‌لک کرده‌وه‌ی منی پی به‌که‌لک بووه یا نه، که‌یفی خو‌یه‌تی.

(کوردستان، ژماره‌ی ۹۷، ۱۳۴۰)

له‌ وته‌کانی هیمن خو‌یه‌وه چه‌ند راستیه‌که‌مان بو‌ روون ده‌بیته‌وه، ئه‌ویش ئه‌وه‌یه که شاعیر چه‌ز به‌ پیاوه‌ل‌دان و پاداشت کردنه‌وه ناکات، نه‌ ئیستا و نه‌ دوا‌ی مردنیشی؛ به‌لکو‌و ئه‌و ده‌لێت ئه‌رکی سه‌رشانم به‌جی هه‌یناوه. هه‌روه‌ها هیمن جه‌خت ده‌کاته‌وه، که به‌و کاره‌ی ده‌یکات ویجدانی خو‌ی ئاسووده‌ ده‌کات. بروای به‌ پرنسپی پیکه‌وه‌یی و ژیان‌دۆستی هه‌یه. خه‌لکیشی سه‌رپشک کردوو، که‌ تاچه‌ند له‌و کاره‌ی رازی ده‌بن له‌ نووسین و نامه‌کانی که بو‌ رۆژنامه‌که‌ی ناردوو. هیمن ژبانی تایبه‌تی خو‌ی به‌لاوه‌ گه‌رنگ نه‌بووه. کاتیک که ده‌لی: «ژبانی خسووسیم خو‌ش بی‌ یا ناخو‌ش، تال بی‌ یا شیرین، ئیستا خو‌م گه‌لیک به‌ به‌خته‌وه‌ر و سه‌ر به‌رز ده‌زانم که له‌ سایه‌یی شاهه‌نشاهه‌ گه‌له‌که‌م رۆژ به‌رۆژ به‌ره‌و خو‌شی و پێشکه‌وتن ده‌روا و نیشتمانه‌که‌م سا‌ل به‌ سا‌ل ئاوه‌دانتر ده‌بیته‌وه». دياره‌ حکومه‌تی ئیرانی بايه‌خی به‌ بووژاندنه‌وه‌ی سه‌رخان و ژیرخانی ده‌وله‌ت داوه به‌ کوردستانه‌که‌یشیه‌وه. ئه‌و دوور له‌ به‌رژه‌وه‌ندی تایبه‌تی خو‌ی که ناخو‌ش بووه، به‌لام که به‌ شیوه‌یه‌کی گشتی جو‌ریک له‌ خو‌شگوزه‌رانی له‌ سه‌رانسه‌ری نیشتماندا هاتبووه کایه‌وه، خو‌ش‌حال‌بوونی خو‌ی ده‌رده‌بریت.

شیعری «گریانی نیوه شهو»، له سالی ١٣٢٧ به رانبه ١٩٤٨ ی زایینی نووسراوه. له ژماره ٩٨ ی رۆژنامه ی کوردستان سالی ١٣٤٠ ی ههتاوی به رانبه ١٩٦١ ی زایینی بلاوی ده کاتهوه، له دواي تیپه رېوونی سیانزه سال به سهر بلاو بوونه ویدا، ئەم دهقه به دهستکارییهوه، له دیوانه کهیدا بلاو ده کاتهوه:

خه لک داده رنێ بهرگی کار و خوێ حازر ده کا بو خه و (رۆژنامه ی کوردستان ١٩٦١ / ١٣٤٠)
خه لک نووستن و له چاوی من که سهر دیسان رهواندی خه و (دیوانه که ی ١٩٧٤ / ١٣٥٣)

له ژماره ی ١٩٨، هیمن کۆپله یه کی شیعری به ناو نیشانی «کۆچی یار» بلاو کردۆتهوه:

ئه گهر چی رۆیی، قهت ناچی له یادم
ده کهم یادت به یادی تۆوه شادم

ئه م کۆپله یه له دیوانه کهیدا له ناو ده قتیکیدا به ناو نیشانی «موو ناپسینم»، که له پینچ کۆپله پیک-هاتوووه بلاو بوتهوه. له ژماره ١٠٠ دا له سالی ١٣٤٠ شیعری «بلویری شوان» بلاو ده کاتهوه که له دیوانه کهشیدا به دهستکاری کردنیکی زۆروهوه بلاو کراوه تهوه که له بنه رتهدا له ١٣٢٥ نووسراوه. له ژماره ١٠٦ ی رۆژنامه که له گوشه ی «دیاری خوینهران» نامه یه کی هیمن بلاو کراوه تهوه، که وتاریکی هه لسه نگانندی ره خه یه بو پیگه ی شاعیریتی هه ژار موکریانی و ده رخستنی پله ی هونهری ئەو شیعهری هه ژار به ناو نیشانی «کارخانه ی قهندی، یا سلسله ی مه شایخی نه قشبهندی»، که دهسته ی نووسهرانی رۆژنامه ی کوردستان له ژماره ١٠٢ ی سالی ١٣٤٠ به دوو بهش بلاویان کردۆتهوه. هیمن له م رووهوه ده لێ:

کارخانه ی قهندی، یا سلسله ی مه شایخی نه قشبهندی یه کیکه له جوانترین، به که لکترین و پر ئی حساسترین ئاساری هه ژار و ته نانهت ده توانم بلیم به شاکاری وێژه ی کوردی ده ناسرێ، بلاو بوونهوه ی ئەو هه لبهسته که که مه که مه له بیرمان ده چوووه سوودی زۆر گه وره ی لێ وهرده گیری، ئەو هه لبهسته بیجگه له وه ی که له چاو غیرفانهوه ئەسه ریکی بهرز و بی وینه یه، له چاو کۆمه لابه تیبه وهش ده توانین به هره ی زۆری لێ وهرگرین. (کوردستان، ١٣٤٠، ژماره ١٠٢)

هیمن شانازی به ئیرانی بوونی خو به وه ده کات چونکه ده لیت: «ده بی هه موومان پشت له یه ک بهستین، هه ول بده ی و ئیران بکه ی نه ئیرانیکی که چاوی کویری پی رووناک بیته وه». دیاره هیمن ئیرانیکی لا مه بهسته که مافه کانی گه لی کوردی سه لماند بیت و خه لکی کوردستان تیایدا به ئارامی و خو شگوزهرانی بژین. له ژماره ١٠٧ ی سالی ١٣٤٠ دا شاعیر ده قیکی شیعری به ناو نیشانی «چاره نووسی ئاده میزاد» بلاو ده کاتهوه، که له بنه رتهدا له سالی ١٣٣٨ دا نووسراوه. به لام له سالی ١٣٥٣ دا به گه لیک گۆرانکارییهوه، وه ک گۆرینی وشه و دهسته واژه کان، له دیوانی تاریک و روون دا بلاوی ده کاتهوه.

له ژماره ۱۲۲دا له گۆشه‌ی «دیاری خوینه‌ران»، هیمن چوارینیکی بـلاو کردۆته‌وه که له فارسییه‌وه وه‌ریگتیراوه سه‌ر زمانی کوردی. هه‌ر له هه‌مان ژماره‌دا «ماچی شیرین» بـلاو ده‌کاته‌وه. ئەم ده‌قه دوای تییه‌ربوونی نۆزده ساڵ به‌سه‌ریدا و پاش کۆمه‌لێک ده‌ستکاری کردن، له دیوانه‌که‌یدا بـلاوی ده‌کاته‌وه. جا ئەوه‌ی گرنگه‌ ئاماژه‌ی پێ‌ بده‌ین، ئەوه‌یه‌ که له کاتی لیکۆلینه‌وه له به‌رهه‌می شیعی هیمن، پێویسته‌ بگه‌رێینه‌وه بۆ ده‌قه کۆنه‌کانی، که یه‌که‌مجار بـلاو بۆته‌وه، نه‌ک ئەو ده‌قه‌ی که ده‌ستکاری کراوه. «ماچی شیرین» له ۱۳۳۸ نووسراوه و له ۱۳۴۰ بۆ یه‌که‌مجار له رۆژنامه‌ی کوردستان بـلاوبۆته‌وه، دوای ده‌ستکاری کردنی له ۱۳۵۹ له تاریک و روون بـلاوی ده‌کاته‌وه.

له ژماره ۱۳۰ له گۆشه‌ی «دیاری خوینه‌ران»، هیمن ده‌لی: «هه‌ر له سایه‌یی ئەمنیه‌ته‌وه به هه‌موو ئاواتی به‌رزی خۆمان ده‌گه‌ین». له راستیدا بۆچوونه‌که‌ی زۆر زانستی و واقیعانه‌یه، هه‌میشه‌ مرۆفه‌کان له سایه‌ی ئاشتی و ئارامیدا که به‌ زۆر نه‌سه‌پینراییت به‌سه‌ریاندا، ده‌توانن به ئامانجه‌کانیان بگه‌ن و ژیا‌نیکی ئاسووده و به‌خته‌وه‌ر به‌ده‌ست به‌یتن. له گۆشه‌ی «دیاری خوینه‌ران»دا هیمن ده‌قیکی شیعی به‌ ناوی «هیلانه‌ی به‌تال» له ژماره ۱۳۳ی رۆژنامه‌ی کوردستان بـلاو ده‌کاته‌وه. ده‌قه‌که‌ به‌ ده‌ستکارییه‌کی زۆره‌وه له دیوانه‌که‌یدا بـلاو ده‌کاته‌وه. هه‌ر له هه‌مان گۆشه‌دا چوارینیکی به‌ ناوینشانی «په‌یمان شکی‌نی» بـلاو ده‌کاته‌وه. ئەم چوارینه‌یه وه‌کوو کۆپله‌یه‌ک له ناو ده‌قیکیدا به‌ ناوینشانی «موو ناپسینم»، له دیوانه‌که‌یدا به‌ که‌میک ده‌ستکارییه‌وه بـلاو بۆته‌وه. له ژماره ۱۳۴ی رۆژنامه‌که‌ هیمن شیعیکی به‌ ناوینشانی «گلینه‌ی شاعیر» بـلاو کردۆته‌وه که هه‌مان ده‌ق به‌ که‌میک ده‌ستکارییه‌وه له تاریک و رووندا بـلاو ده‌کاته‌وه. له ژماره ۱۴۲ی رۆژنامه‌که‌ هیمن ده‌قیکی شیعی به‌ ناوینشانی «بولبول و شاعیر» بـلاو ده‌کاته‌وه. ئەم ده‌قه له دیوانه‌کانیدا بـلاو نه‌کراوه‌ته‌وه. له ژماره‌ی ۱۴۳دا هیمن شیعیکی به‌ ناوینشانی «ورینه‌ی رۆژوو» بـلاو کردۆته‌وه، به‌لام له هه‌یج کام له دیوانه‌کانیدا بـلاو نه‌کراوه‌ته‌وه.

هیمن نامه‌یه‌کی بۆ رۆژنامه‌ی کوردستان نووسیوه و ئەوانیش له ژماره ۱۷۲ی رۆژنامه‌که‌دا بـلاوی ده‌که‌نه‌وه. به‌و چه‌شنه‌ی له ناوه‌رۆکی نامه‌که‌دا ده‌رده‌که‌وێت که هیمن ماوه‌یه‌ک بووه شیعی و به‌رهه‌می خۆی بۆ رۆژنامه‌که‌ نه‌ناردوو و ده‌سته‌ی نووسه‌رانی رۆژنامه‌که‌ نیگه‌ران بوونه و هیمنیش بۆ روون کردنه‌وه‌ی هۆکاری نه‌ناردنی به‌رهه‌می خۆی، ئەم نامه‌یه‌ی بۆیان نووسیوه. ئیمه‌ش له‌به‌ر گرنگی ناوه‌رۆکی نامه‌که‌، هه‌ندیک له‌وه‌ی پێویست بکات ده‌بخه‌ینه‌ روو: «له‌وه‌ی که سالی ئەوسال هه‌یج دیارییه‌کم بۆ ئیوه‌ نه‌ناردوو، به‌ راستی شه‌رمه‌زارم، به‌لام بیر نه‌که‌نه‌وه که ئەمن له‌ خزمه‌ت کردنی زمان و ئەده‌بیاته‌که‌م دلسارد بوومه‌وه؛ هه‌تا ره‌گیکی ته‌رم مابێ، هه‌رچی له‌ ده‌سم بێ کۆتایی ناکه‌م، ئەما داخه‌که‌م سه‌رچاوه‌ی ته‌بعم وشک بووه! ته‌س‌دیق بفرموون»

(رۆژنامه‌ی کوردستان، ۱۳۴۱، ژماره ۱۷۲). له و وتانهوه ئه‌وه روون ده‌بیته‌وه که هۆکاری نه‌ناردنی به‌ره‌می بۆ رۆژنامه‌که، په‌یوه‌ندی به دلساردبوونه‌وه و دورکه‌وتنه‌وه نییه، به‌لکوو به رای خۆی په‌یوه‌ندی به سه‌رچاوه‌ی شیعه‌وه هه‌یه، که بابه‌ت و پالنه‌ریکی کاریگه‌ر له ئارادا نه‌بووه که سۆز و ناخی شاعیر بوروژنییت.

هه‌یمن پیتی وایه، شاعیر که‌سیکی ژیر و وریابه، له که‌سانی تر ناچی و هه‌ست و بیرکردنه‌وه‌ی له‌گه‌ل که‌سانی ئاساییدا جیاوازه. له به‌شیکی تر دا ده‌لی: «له و کوردستانه دوور و دریه‌دا، به‌لکه له و دونیا پان و به‌رینه‌دا هه‌ر ئیوه‌ن که جار و بار یادم ده‌که‌ن و فه‌رامۆشتان نه‌کردووم». هه‌ستی نامۆبوون له زه‌ینی هه‌یمندا ره‌گی دا‌کو‌تاوه، به‌ جو‌ریک تووشی دا‌برانی مه‌عنه‌وی و رۆحی بووه؛ هه‌ست به‌وه ده‌کات که له ده‌ووربه‌ره‌که‌ی دا‌براو، درک به‌وه ده‌کاتکه له دۆخیکی ده‌روونی نا‌جی‌گیردایه و پیتی وایه فه‌رامۆش کراوه؛ به‌ به‌راورد به‌وه‌ی ئه‌و سه‌رده‌مانیک له که‌شیکی ئارامی سایکۆلۆجیی جی‌گیردا و له ناو ئه‌دیپ و نووسه‌ران و شاعیرانی قۆناغه‌که‌دا ژبانی به‌سه‌ر بر‌دووه. ئه‌و بایه‌خ‌دانه‌ی رۆژنامه‌ی کوردستان به‌ هه‌یمن و بلاو‌کردنه‌وه‌ی به‌ره‌مه‌کانی، تا‌که هان‌ده‌ر بووه که ئارامی و ئاسووده‌یی ده‌روونی بۆ فه‌راهه‌م ده‌کات. به‌ لایه‌وه مرو‌قی ئاسایی به‌ هه‌موو شتی‌ک رازییه و چاوه‌روانی ئه‌وه‌شی لی‌ نا‌کرێ که شو‌ینه‌واریک به‌جی به‌ییلی؛ به‌لام شاعیر به‌رپرسیاره، ده‌بی چاوی هه‌موو شته‌کان بی‌نییت و به‌ هه‌موو ژبانیکیش رازی نه‌بییت.

شاعیر له‌ نیوان گه‌شینی و ره‌شبینیدا تووشی ده‌راوکی و دوودلی بووه، ئاسۆی لی‌ روون نیه، به‌ جو‌ریک که نازانیته هۆکاری ئه‌و دۆخه‌ ده‌روونییه‌ی به‌ سه‌ریدا هاتووه چییه و بۆچی به‌هره‌ی شیعی وشک بووه، چۆنه که خه‌ریکه بیته که‌سیکی ئاسایی. بۆخۆی سی هۆکاری ده‌ست‌نیشان کردووه؛ ئه‌وانیش پیری و لیقه‌ومان و تالیی ژبان، له‌گه‌ل نا‌ئومیدی. به‌ لای ئیمه‌وه لیقه‌ومان و تالیی ژبان - که سه‌رده‌کیشیت بۆ نا‌ئومیدی - هۆکاری سه‌ره‌کی ئه‌و دۆخه‌ ده‌روونییه نو‌ییه‌ی هه‌یمنه، که له ئاکامی تیک‌چوونی ژینگه‌ ئه‌ده‌بی و سیاسییه‌که‌وه تووشی هاتبوو. ئه‌و لیقه‌ومانه‌ی باسی ده‌کات هه‌ر ده‌بیته کاره‌ساتیکی زۆر گه‌وره‌ بیت، که چاره‌نووسی گه‌لیک به‌کۆمه‌ل تووشی دۆخیکی نه‌خوا‌زراو ده‌کات و له ئاکامدا سه‌رگه‌ردانی و لیقه‌ومانی لی‌ ده‌که‌ویته، مرو‌قه‌کان به‌گشتی هه‌ست به‌ ئازار و ناخۆشییه‌کانی دۆخه‌که‌ ده‌که‌ن، به‌لام شاعیران و رۆشنی‌یران به‌ تابه‌تی له‌ ناوه‌وه، هه‌ست به‌ چه‌شتنی ئازار و مه‌ینه‌تیه‌کانی سه‌رنگوون بوونی واقیعه‌که‌ ده‌که‌ن؛ هه‌ر بۆیه له‌ده‌ست‌دانی که‌سه‌ خۆشه‌ویست و نزیکه‌کانی، شو‌ینه‌واریک له‌ بیر و هزری هه‌یمندا جی ده‌هیلێت، که هه‌میشه له‌ نه‌ستیدا بوونیان هه‌یه.

هه‌میشه‌ دا‌هینه‌ران به‌ دوا‌ی ژینگه‌یه‌که‌دا ده‌گه‌رێن که تیا‌یدا ئارامی ده‌روونی به‌ده‌ست به‌ینن. شاعیر بۆ ده‌سته‌به‌رکردنی دۆخیکی وه‌ها، پێویستی به‌ که‌سانیکه‌ هه‌یه‌که‌ به‌ره‌مه‌که‌ی

بخویننهوه و رای خوڤانی له بارهوه دهربرن؛ ئەوکات ههست به ئارامی ده کات. هیمن له دوو لایه نهوه تووشی دابراڤان بووه؛ جارێکیان به هۆی نهمانی کۆماری مه هابادهوه و جارێکیش به هۆی دوور کهوتنهوهی له شاعیران و رۆشنبیران و هونهرمه‌ندان و گه‌رانه‌وهی بۆ گونده‌که‌یان، که جگه له کهسانیکێ ئاسایی و ساده، هیچ ئەدیبه و خوینه‌واریکێ وه‌های لێ نه‌بووه که هیمن بیکاته هاو‌رازی نیاز و خه‌مه‌کانی؛ بۆیه، دۆخیکێ وه‌ها شاعیر تووشی جوړیک له دابراڤان ده کات له گه‌ل ئەوانه‌ی ده‌وروبه‌ره که‌یدا. له هه‌ردوو حاله‌ته‌که‌دا، ده‌یه‌وێت به شاعیر، که تا که هۆکاره، چاره‌سه‌ریی دابراڤانه‌که‌ی پێ بکات و که‌شیکێ سایکۆلۆژی ئارام بخولقینیت. واته، منی شاعیر له گه‌ل ئەوانی ده‌وروبه‌ردا ئیمه‌یه‌کی ئارام بخولقینیت، که منی شاعیر تیا‌یدا ئارام بیت. ئەو نه‌یتوانیوه ئەو که‌شه له گونده‌که‌یاندا به‌ده‌ست به‌ینیت و ده‌یه‌وێت به شاعیره‌کانی، که له رۆژنامه‌که‌دا بلاوی ده‌کاته‌وه، ئارامی به‌ده‌ست به‌ینیت.

هیمن دلێ به ژیا‌نی گونده‌که‌یان خو‌ش نه‌بووه، چونکه دوور بووه له ده‌وله‌مه‌ندکردنی سه‌رچاوه‌ی به‌هره‌ی شاعیری، چون به‌لای هیمنه‌وه جگه له به‌هره‌ی خو‌رسکی بۆ نووسینی شاعیر، له گه‌ل‌یشیدا پێوستی به خویندنه‌وه و گه‌شه‌کردن و په‌روه‌رده‌کردنی به‌هره‌هه‌یه تا شتی تازه و بابته‌تی نوێ و وینه‌ی شاعیری دا‌هینراو بێنیته‌ کایه‌وه. ئەم قسه‌یه‌ی هیمن وته به‌ناوبانگه‌که‌ی هۆراسمان دینیته‌وه یاد، که دوو هه‌زار سا‌ل له‌مه‌وبه‌ر وتوویه‌تی:

بۆم ساغ نه‌بوته‌وه که ئایا خویندن به بێ شنه‌ی زۆر و زه‌وه‌ندی به‌هره‌ی زگماک، یاخود به‌هره‌ی زگماک به بێ خویندن چ به‌روبوومیکیان ئەبیت، هه‌ر یه‌که‌یان پێوستی به‌وی‌ترین هه‌یه و په‌یمانی دۆستایه‌تییه‌کی به‌رده‌وامی پێده‌دات، هه‌ر که‌سێک بیه‌وێت به‌و ئامانجه‌ بگات که مه‌به‌ستیتی، ئەبێت به‌ مندا‌لی چه‌رمه‌سه‌رییه‌کی زۆری دیبی و هه‌لله‌رزیی و ئاره‌قی رشتیی و خو‌شه‌ویستی و شه‌رابی له‌ خو‌ی حه‌رام کردبێ. (۳۶: ۲۰۰۵)

هیمن له گه‌ل نامه‌که‌دا شاعیریکێ به‌ ناو‌نیشانی «سایه‌ی غه‌م» نارده‌وه و له رۆژنامه‌که‌دا بلاو کراوه‌ته‌وه، که له حه‌وت دێر پینکه‌هاتووه؛ به‌لام هه‌مان ده‌ق به‌ ناو‌نیشانی «بۆسه‌ی رۆژگار» به‌ نو دێر له تاریک و روون‌دا بلاو کراوه‌ته‌وه. ده‌قه‌که‌ ره‌نگدانه‌وه‌ی ئەو دۆخه‌ نا‌ئارام و ناجیگیره‌ی شاعیره‌، که له ناوه‌رۆکی نامه‌که‌یه‌دا ئاماژه‌ی پێ کراوه. دیارده‌ی غه‌م و په‌ژاره‌یی رۆلی بنه‌ره‌تی گێراوه له بنیاتی ده‌قه‌که‌دا؛ وینه‌ شاعیرییه‌کان سه‌رتاپا نوقمی نامۆیی و جوړیک له نا‌ئومیدین، که له ئاکامی ئەو درزه‌وه‌ی که‌تۆته‌ نیوان شاعیر و ده‌وروبه‌ره‌که‌یه‌وه هاتبوونه کایه‌وه. شاعیر له‌م قوناغه‌دا، شاعیره‌کانی «بۆسه‌ی رۆژگار»، «چاره‌نووسی ئاده‌میزاد»، «جۆلانه»، «ماچی شیرین»، «هیلانه‌ی به‌تال»، «گلینه‌ی شاعیر» ده‌نووسیت، که ره‌نگ‌پێده‌ره‌وه‌ی قوناغیکێ گرنگی ژیا‌نی شاعیره‌. ئەم ده‌قانه‌ هه‌موویان له سا‌لی ۱۳۳۸دا نووسراون. له ژماره‌ی دواتری رۆژنامه‌که‌دا به‌شیکێ تری نامه‌که‌ی شاعیر بلاو کراوه‌ته‌وه، که هه‌ر ته‌واو‌که‌ری ره‌نگدانه‌وه‌ی دیارده‌ی نامۆیی

شاعیره: «ئیه ئاگاتان له حالی من نییه و نازانن له چ مه حرومییه ت و چاره‌ه‌شییه کدا ده ژیم ... به‌لکه موتالا بتوانی که میک ناره‌ه‌تی و ته‌نیایی من کهم بکاته‌وه» (رۆژنامه‌ی کوردستان، ١٣٤١، ژماره ١٧٣).

له ژماره ١٧٥ له گۆشه‌ی «دیاری خوینهران» شیعی «ئاره‌زووی فرین» بلاو ده کاته‌وه:

ژین به دلته‌نگی و دژی بی‌که‌لکه   گوزه‌ران بو من له نیوئه و خه‌لکه
 بویه به‌جاری له ژینم تیرم   ناخۆشه، سه‌خته، چۆن رابویرم؟

لیره‌شه‌وه ده‌رده‌که‌ویت که درز که‌وتۆته نیوان منی شاعیر و ئەوانی ده‌وروبه‌روه:

خپوی بیرنکی به‌رزو رووناکم   که‌چی له لایان په‌ستم و نه‌وی
 ئەمن که ده‌لیی ئاونگی پاکم   نازانم بوچی هاتمه سه‌رزه‌وی!؟

لیره‌دا خوی خستۆته پله‌ی فریشته و په‌ری و جوړه مه‌خلوو‌قیک، که جیاوازه له مرۆقی سه‌ر زوی له پاک‌ی و جوانی و زیره‌کیدا. ئەم شایانی شوینیکی به‌رزه‌وه کوو ئاسمان یاخود شوینیک که دوور بیت له مرۆف، واته ده‌بیت شانازی پیوه بکریت و ریز له پیگه‌که‌ی بگریت. شاعیر وێله به‌دوای ئازادیدا و گیرۆده‌ی ده‌ستی رۆژگار، که تالیی ژیان ئۆقره‌ی له‌به‌ر بریوه؛ تیده‌کۆشی تا لییان پرگاری بیت. ده‌قه‌که له سالی ١٣٤٢ له رۆژنامه‌ی کوردستان بلاو بوته‌وه؛ له بنه‌ره‌تیشدا له سالی ١٣٢٨ نووسراوه؛ دووباره‌دوای ده‌ستکاری کردن و گۆرانکاری تیایدا له ١٣٥٣ له تاریک و روون‌دا بلاو بوته‌وه. له ژماره ١٨٥ ی رۆژنامه‌که، هیمن شیعیک به‌ناونیشانی «کیژی لادیی» بلاو ده‌کاته‌وه، که له بنه‌ره‌تدا له ١٣٢٤ نووسراوه و به‌زیادکردنی دپریک له تاریک و روون له ١٣٥٣ بلاوی ده‌کاته‌وه. له ژماره ١٨٦ ده‌قیکی هیمن به‌ناونیشانی «تۆم هه‌ر له‌بیره» بلاو ده‌بیته‌وه. گزنگ ئه‌وه‌یه مرۆف له هه‌موو دۆخیکدا نیشتمانی له‌بیر بیت، واته له‌خۆشی و ناخۆشیدا له سه‌ربه‌ستی و له ژێرده‌ستیدا، ده‌بی نیشتمانمان هه‌ر له‌بیر بیت. ئەم ده‌قه به‌ده‌ستکاری کردنه‌وه له تاریک و روون‌دا بلاو ده‌کاته‌وه که له بنه‌ره‌تدا له سالی ١٣٢٣ نووسراوه. شاعیر کۆمه‌له‌ شیعیکی بو رۆژنامه‌که ناردوه که به‌ره‌می چهند سال له‌وه‌پیشی شاعیره. له ژماره ١٩٤ هیمن شیعیکی به‌ناونیشانی «گێژه‌لۆوکه‌ی خه‌زان» بلاو ده‌کاته‌وه، که له بنه‌ره‌تدا له ١٣٤١ نووسراوه. ئەم ده‌قه به‌که‌میک ده‌ستکارییه‌وه له تاریک و روون‌دا بلاو ده‌بیته‌وه. له ژماره ٢٠٠ ده‌قی «شینی گۆران»، که بو کۆچی دوایی گۆرانی شاعیری نووسیوه بلاو ده‌کاته‌وه. دیاره کاریگه‌ری دیاری گۆران به‌سه‌ر شاعیرانی رۆژه‌لات و ره‌وتی شیعی کوردیه‌وه به‌را‌ده‌یه‌که که گه‌لیک له شاعیران شیعیان بو نووسیوه. گۆران شوینه‌واری گه‌وره‌ی به‌سه‌ر

شاعيرانى قۇناغەكەوۋە جى ھېشتووۋە؛ ئەم كاريگەربىيەى لەسەر شاعيرانى رۆژھەلات زياتر دەردەكەوۋىت، ئەگەر بە وردى لاپەرەكانى رۆژنامەكە ھەلدەينەوۋە.

۳-۱- ھېمىن و رووكردن بۇ رۆژنامەى كوردستان لە پروانگەى دەروونناسىيەوۋە

پالپشت بە بنەماكانى دەروونناسى، ھەول دەدەين ھۆكارى رووكردنە رۆژنامەى كوردستان روون بكەينەوۋە، كە ھېمىن لە دوای دابرايىكى زۆر لە جەماوەرەكەى و ژينگە رۆشنىبىيەكەى، بە وپستگەيەكى لەبار وەسفى دەكات بۇ رەواندەنەوۋەى خەم و ئازار و مەينەتيەكانى رۆژگار. ھېمىن دەلى:

سالى ۱۳۳۸ سالىكى زۆر شووم بوو لە ميژووى ژيانى مندا ... لەو سەردەمەدا تووشى نەخوشىيەكى رووحى ھاتم، ناھومىدييەكى رەش ئاسۆى ژيان و بىركردنەوۋەى داگرتم. ئەو ناھومىديە زۆر جار تا حالى خۆكوشتن پالى پيوە نام. ناتەبايى و ناكۆكىي ناو خيزان و بنەمالەى خۆمان زۆر كارى كرده سەر من، ھەلەى وام كردن كە نەدەبوو بە ھىچ نرخیك بيانكەم و بەسەر پەلى وادا كەوتم كە دەبوو خۆيان لى بپارىزم، دووسال زۆر تال و تفت و پر رەنج وكوپرەوۋەريم رابوارد و ھەزار جار مەرگم بە ئاوات خواست. بەلام لەپر ئەو مژ و ھەورە رەوى وگزنكى ھىوا سەر لە نوۋى لە ئاسۆى ژيانمدا ئەنگوت. (۱۳۵۳: ۴۳)

لېرەدا دەردەكەوۋىت كە ھېمىن لەو سالەدا لە دۆخىكى ئاتارامدا ژياوۋە. ھەر لەو سالەشدا رۆژنامەى كوردستان-ى پىدەگات، كە شەش ژمارەى لى دەرچووۋبوو. ھېمىن زۆر خۆشحال دەبىت و نامە و شىعريان بۇ دەنيرىت و رۆژنامەكەش باوۋەشى بۇ دەكەنەوۋە و نامە و شىعرەكانى بلاو دەكەنەوۋە و بايەخى پىدەدەن. ئەم بايەخدانە بۇ ھېمىن دەبىتە ئامپىزى بەھاناوۋەچوون. لە بەرانبەرى ئەم دۆخە ئارامەشدا، شاعىر سوپاسگوزارىيى خۆى بۇ فەرمانرەوايى ئىران بە شىعر و وتار دەربىوۋە.

ھەندى نەپىنى و بابەتى گرنىگ لە نيو ژيان و بەرھەمەكانىدا ھەيە، شاراوەن و تىشكىان نەخراوۋەتە سەر. لەم رووۋەوۋە و تەيەكى ھېمىن خۆى دەھىنەنەوۋە كە دەلى: «ئىستاش ئىمە نەگەشىتوۋىنە ئەو زەمانەى بوپىرەن رازەكانى دەروونمان بۇ كۆمەل، بۇ خەلك، تەنانەت بۇ دەستەبژىر دەربىرەن» (نامەيەكى ئەدەبى، ھېمىن، ۱۳۵۶). وەك ديارە سانسۆرى داب و نەرىتى كۆمەلايەتى ھۆكارىكى سەرەكى بوو لە باس نەكردنى راستىيەكان و ئاشكرانەكردنى بابەتەكان و مانەويان لە لاشعوورى شاعىردا. بۆيە ھېمىن دەلى: «تا ئىستا كام كەسى رۆژھەلاتى لە خۆى را ديۋە بىرەوۋەربىيەكانى خۆى وەك رۆسو بنووسى، تا من بوپىرم؟» (۲۰۱۴: ۵۵۳). كەواتە، كۆمەلىك نەپىنى لە ژياندا ھەيە تا ئىستا بە شاراوۋەيى ماوۋەتەوۋە و كەس پەردەى لە سەريان ھەلنەمالىوۋە. خۆى دەربارەى «لە كوۋوۋە بۇ كوۋى» دەلى: «دەزانم چەند بۆشايى لە نووسىنەكەدا ھەيە، بەلام وەزعى سياسى و كۆمەلايەتى لەوۋەى زياترى ھەلنەدەگرت» (۵۵۴). بەم پىيەش، دەگەينە ئەو راستىيەى كە شاعىر لە تىكرای وتارەكانىدا و لە وەلامى ئەو پىسيارانەى رووبەرۋوۋى

کراوه ته‌وه، هه‌موو شتیکی نه‌درکاندوو؛ کۆمه‌لیک هه‌لۆیست و ره‌فتاری هه‌یه تا ئیستا زانستیانه و بابه‌تیانه روون نه‌کراونه‌ته‌وه. هه‌یمن خۆی له‌تاریک و روون‌دا ده‌لی: «که شیعری شاعیریک یا نووسراوی نووسه‌ریک ده‌خوینمه‌وه، چ زیندوو چ مردوو، پیم‌خۆشه‌خۆیشی بناسم» (۱۳۵۳: ۳). دياره‌باشترین میتۆدیش بۆ ناسینی شاعیر یان نووسه‌ریک ریبازی ده‌رووناسییه، که به‌وه‌یه‌وه ده‌توانین په‌رده له‌سه‌ر جیهانه‌شاراوه‌که‌ی هه‌یمن هه‌لده‌پنه‌وه، به‌تایبه‌تی له‌بارهی به‌ره‌مه‌کانی و ژیانیه‌وه، که هه‌ندی شتی هه‌یه روون نه‌کراونه‌ته‌وه، وه‌ک هۆکاری نووسینی هه‌ندی له‌به‌ره‌مه‌کانی. به‌م پیه، جگه له‌ده‌قه‌که، خودی نووسه‌ره‌که‌ش گرنگه و به‌سووده بۆ راقه‌کردنی ده‌ق و گه‌یشتن به‌خویندنه‌وه‌یه‌کی دروستی ده‌قه‌که.

چارلز لامب له‌باره‌ی پێوه‌ندی شاعیر به‌کۆمه‌له‌که‌یه‌وه ده‌لی: «خه‌یالی شاعر له‌خزمه‌تی ئه‌و ئامانجه‌دايه که به‌شپوه‌یه‌کی راستگۆيانه په‌یوه‌سته به‌واقیعه‌وه» (اسماعیل، ۱۹۶۳: ۳۱)؛ چونکه شاعیر ئه‌رکیکی کۆمه‌لایه‌تی به‌جی‌ده‌هینیت، ئه‌رکه‌که‌ش نایه‌ته‌دی هه‌تا له‌لایه‌ن کۆمه‌لگه‌وه پێشوازی لی‌نه‌کری. هه‌ر بۆیه ره‌خه‌گران پێیان وایه:

یه‌که‌م مه‌رجی داهینان، سه‌ره‌له‌دانی په‌یوه‌ندییه‌کی دیاریکراوه له‌نیوان داهینەر و کۆمه‌له‌که‌ی، واته‌من و که‌سانی تردا [...] حاله‌تی ئیمه‌بناغه‌ی هاوسه‌نگی سایکۆلۆژی که‌سیتی پیک‌دینی و هه‌ر گرفتیک تووشی ئه‌و بناغه‌یه‌بوو، ئه‌وا درزیش ده‌که‌وتته‌هاوسه‌نگی که‌سیتییه‌وه، به‌ره‌و دۆخی نا‌ئارامی و دل‌ه‌راوکی ده‌بیته‌وه. له‌م دۆخه‌شدا که‌سه‌که‌هه‌ول ده‌دات ئه‌و درزه‌پر بکاته‌وه که‌ تووشی ئیمه‌بووه، تا هاوسه‌نگییه‌سایکۆلۆژییه‌که‌به‌ده‌ست به‌هینیته‌وه و دۆخه‌نا‌ئارامه‌که‌په‌وینیته‌وه. (عه‌لی، ۲۰۰۵: ۳۴)

هه‌نگاوی داهینەر له‌گه‌ل درزکه‌وتنه‌ناو ئیمه‌ده‌ست پیده‌کات؛ ئه‌و درزه‌ش نا‌ئارامیه‌ک له‌مندا دروست ده‌کات که‌ده‌یه‌وی بیره‌وینیته‌وه. جا ئه‌وه‌ی لیره‌دا گرنگه‌ئه‌وه‌یه‌که‌به‌درزکه‌وتنه‌ئیمه، که‌سی داهینەر هه‌ول ده‌دات ئه‌و درزه‌پر بکاته‌وه تا له‌و نا‌ئارامی و دل‌ه‌راوکییه‌رزگاری بیت، که‌له‌ئاکامی له‌ت‌بوونی ئیمه‌وه دوچاری بووه (عزالدين، ۲۰۱۵: ۱۱۱). ئه‌و درزه‌ی، که‌که‌وتبووه نیوان هه‌یمن و کۆمه‌لگه‌که‌یه‌وه، هه‌ول ده‌دات له‌رێگه‌ی بلا‌کردنه‌وه‌ی شیعره‌کانیه‌وه له‌رۆژنامه‌ی کوردستان‌دا پری بکاته‌وه؛ هه‌ر بۆیه به‌په‌رۆشه‌وه له‌دوای بینینی رۆژنامه‌که‌شاعر و نامه‌یان بۆ ده‌نیریت و به‌لینیان ده‌داتی که‌به‌ره‌می ئه‌ده‌بیان لی‌نه‌پریت.

په‌رۆسه‌ی داهینان به‌بی‌خوینەر یان چیژلی‌وه‌رگرانی داهینان پیک‌نایه‌ت، چونکه «په‌وه‌کردنه‌گۆیگر و خوینەر له‌پیناو به‌دی‌هینانی ئیمه‌یه‌کی نویدا، بۆخۆی به‌شیک‌ی سه‌ره‌کیی داهینانه. به‌لای شاعیره‌وه گرنگه‌ئه‌وه‌ی نووسیویتی بیخاته‌به‌رده‌ستی خوینه‌ره‌کانی. ئه‌م گرنگی‌دانه‌ش به‌بلا‌بوونه‌وه‌ی به‌ره‌مه‌که‌ی، ده‌لاله‌تی خۆی هه‌یه؛ ئه‌ویش هه‌ولی منه‌به‌ره‌و پیکه‌هینانی ئیمه‌یه‌کی نوێ که‌ئارامشی بۆ دینی، له‌پارایی و دل‌ه‌راوکی‌دووری ده‌خاته‌وه» (السویف، ۱۹۵۹: ۱۳۷). له‌

بارەى راستگۆيى و بەرزىي ئاستى رۆشنبيرى شاعىرەو نكوولى ناكريت، چونكە بە راشكاوى و بى سەلمىنەو دەلى من مرۆفم و لە ھەلە و كەم و كوورى بە دوور نيم: «من ئىنسانم، نە مەلايىكەم و نە پەرى. دەخۆم، دەنووم، شاد دەبم، وەرز دەبم، دەگرىم، پىدە كەنم، دەترسم، ناھومىد دەبم، داروبەرد نيم، لەو ماوہ دووردرىژەى ژيانمدا زۆر كارى چاكم كردووہ و بەسەر خراپەشدا كەوتووم» (ھېمن، ۱۳۵۲: ۴۴).

۴- ئەنجام

گۆران دەنگىكى ديارى شيعرى ناو رۆژنامەى كوردستان-ى چاپى تارانە. بەخشىنى ناسناوى خواى شيعرى كوردى لە لاىەن لىكۆلەرانى كوردەوہ بۆ گۆران كارىكى گرنگ بووہ. ھەر زوو ناوبانگى لە ناوچە كە و جىھاندا بلاو بۆتەوہ. تايبەت كردنى ژمارەيەك لە رۆژنامەى كوردستان بۆ گۆران لە ئاكامى بايەخدانى رۆشنبيرو كوردەكانى ئىرانەوہ بوو. گۆران لە شيعرى ئىنگلىزى و توركى ئىلھامى وەرنەگرتووہ بۆ نووى كردنەوہ و شىوازى شيعرى لە ژىر كارىگەرى لاسايى كردنەوہى ئەو دوو ئەدەبەدا ھەنگاوى نەناوہ، بەلكوو سوودى لە بەرھەمى فۆلكلۆر و داستانى كوردى وەرگرتووہ. كارىگەرى گۆران لەسەر شاعىرانى رۆژھەلات بە ئاشكرا ديارە. زۆرىك لە شاعىرانى سەردەم، كە شيعريان لە رۆژنامەى كوردستان دا بلاو كردۆتەوہ، لەسەر رىچكە و شىوازى گۆران رۆيشتوون و پەيرەوى ستايلى شىوازەكەى گۆرانىان كردووہ. ھېمن شاعىرىكى ديارى كوردستانە، كە ناوبانگى نەك ھەر لە ئىران، بەلكوو لە عىراقىشدا بلاو بۆتەوہ. ھېمن ھەر لە سەرەتاوہ بايەخى بە رۆژنامەى كوردستان داوہ و شيعرى بۆ ناردوون، بەلام لە دواى سالانىك، كە شيعرەكانى لەچاپ دەداتەوہ، ھەندىكيان دەستكارى دەكات و ھەندىكيشيان فەرامۆش دەكات. ھېمن وەك شاعىرىك و رۆشنبيرىكى گەلەكەى، ھەميشە ئاواتى خواستووہ كە بلاو كراوہ ھەبىت و بەزمانى كوردى بابەت و بەرھەمى ئەدەبى و ميژووبى تىادا بلاو بكرىتەوہ. ئاواتى ئەوہ بووہ كە شيعرەكانى بگاتە دەستى جەماوەرەكەى. لە ئەنجامى تىكچوونى دۆخى سياسى و ناسەقامگىرى سىستەمى حوكمرانى لە ئىراندا، ھەميشە تووشى ئاوارەيى و دەربەدەرى بۆتەوہ و لە رووى دەروونىيەوہ بە دۆخىكى ناجىگىر و نا ئارامدا تىپەرپوہ. ھۆكارى روو كردنە رۆژنامەى كوردستان و بلاو كردنەوہى شيعرەكانى، رەھەندىكى دەروونى ھەيە. ھەميشە داھىنەران بەدواى كەشىكى ئارام و سەقامگىردا دەگەرپن كە تىيادا منى شاعىر لە گەل ئەوانى دەوروبەردا بە ئارامى بژين. ھېمن وەك ھەر تاكىكى كۆمەلگاكەى، خۆى لە ئاشكرا كردنى راستىيەكان بواردووہ؛ چ سەبارەت بە ئەوانەى پىوھندىيان بە خودى كەسىتىيى خۆيەوہ بىت، ياخود ئەوانەى پىوھندىيان بە لاىەنى كۆمەلايەتى و سياسى گەلەكەيەوہ بىت، وەكوو نووسىنى وتار و شيعر بۆ مەحمەدزەشاشا و وەلىعەھدى كورى، كە وەك خالى لاوازى مامۆستا ھېمن لە ژيانىدا تۆماركراوہ. گۆرپنى بىرى

نه‌ته‌وه‌یی کوردی بۆ بیری نه‌ته‌وایه‌تی ئی‌یرانی لای هیمن له وتاره‌کانیدا ده‌رکه‌وتوووه. ده‌ستکاری کردنی شیعر له دوا‌ی بلا‌بوونه‌وه‌ی، لای هیمن بووه به دیارده‌یه‌کی ئاسایی و هه‌میشه ده‌بینین وشه و دێر و ناو‌نیشانه‌کان ده‌گۆریت؛ ته‌نانه‌ت لابردنیشی زۆره و هه‌رچی به‌دڵ نه‌بووبیت لای بردوووه.

منابع

کوردی:

- ئاشنا، ئومید. (۲۰۰۲). گۆران: نووسین و پەخشان و وه‌رگنراوه‌کانی. هه‌ولێر: رۆشنبیری.
- سه‌رده‌شتی، یاسین مه‌لا تاها به‌رزان. (۲۰۰۹). مێژووی هاوچه‌رخ‌ی ئێران. سلێمانی: مه‌حوی.
- سه‌عدوون، سامان عیزه‌دین. (۲۰۱۵). ده‌قه‌ شیعرییه‌کانی گۆران له‌ روانگه‌ی ده‌روونناسییه‌وه. سلێمانی: غه‌زه‌لنووس.
- عه‌لی محهمه‌د، دلشاد. (۲۰۰۷). «گۆران: داھینان و نوێخوازی». گۆڤاری زانکۆی سلێمانی. س. ۲، ژ. ۲۰.
- قادر. ئەحمەد مه‌حمەد و عوسمان، کاروان. (۲۰۰۹). هیمن له‌ نێوئەدەبدا. سلێمانی: رهنج.
- رۆژنامه‌ی کوردستان (۲۰۱۲). ژماره‌ ۱ - ۲۰۹، ۱۳۳۸/۲/۵ هه‌تا ۱۳۴۲/۵/۲۹ - ۱۹۵۹ - ۱۹۶۳ تاران. له‌سه‌ر ئه‌ركی ئە كادیمیای كوردی چاپ كراوه. سلێمانی: بنكه‌ی ژین.
- شیخولئیسلامی، محهمه‌د ئەمین (هیمن). (۱۳۵۳). تاریک و روون. بلاوگراوه‌کانی بنكه‌ی پێشه‌وا.
- . (۲۰۱۴). سه‌رجه‌می به‌ره‌مه‌کانی. هه‌ولێر: چاپخانه‌ی هه‌ولێر.
- هۆراس. (۲۰۰۵). هونه‌ری شیعر. و. عه‌زیز گه‌ردی، چاپی دووهم. هه‌ولێر: ئاراس.

عه‌ره‌بی:

- إسماعیل، عزالدین. (۱۹۶۳). التفسیر النفسی للادب. بیروت: دار الطباعه.
- السویف، مصطفی. (۱۹۵۹). الأسس النفسیة للإبداع الفنی فی الشعر خاصه‌. ط. الثانية. مصر: دار المعارف.